

KATOLISKI MISIJSKI

O. Radko Rudež z indijskim
kristjančkom - v Afriki

LAS MISIONES CATOLICAS

DICIEMBRE

DECEMBER

1 + 9 + 7 + 2

NOCHE DE PAZ, NOCHE DE AMOR

para todos nosotros y para el mundo entero

desean a los misioneros, a los cooperadores, a sus suscriptores, a los bienhechores y a todos los amigos

LAS MISIONES CATOLICAS

augurándoles asimismo un FELIZ AÑO NUEVO 1973!

Božič v misijonu o. Poderžaja, Indija

**Vesele božične praznike
in blagoslovljeno novo leto**

vsem misijonarjem, sodelavcem, naročnikom in bralcem želijo
„KATOLIŠKI MISIJONI“

POL STOLETJA

Napoved je: ne smrti ampak pogumnega, živahnega dela. Spričo davnine, ki jo odkriva znanost v življenju svetovja in človeškega rodu, pol stoletja ne pomeni nič. A če so Katoliški misijoni pol stoletja bili prizma, skozi katero je odsevalo misijonsko delo naroda, potem tudi polstoletno življenje nekaj pomeni. Človek je pri petdesetih star, ali vsaj nagiba se k starosti, sprijazniti se mora z zakonom umiranja in biti mora pripravljen na odhod.

Katoliški misijoni, ki slave prihodnje leto petdesetletnico, nimajo tega namena. Ni časa, da bi sedli na lavorike. Tudi ni strahu, da vanj ne bi pritakale življenjske energije. Vsako leto imamo več misijonarjev, zato so poročstvo, da bo list vsako leto bolj živ.

Za slavošpeve ni časa. Lepo pa bi bilo, če bi naši misijonarji – staroste posebno – napisali za to priložnost svoje spomine. Kako so živeli s Katoliškimi misijoni, kako so prav preko tega lista vzdrževali stik z narodom, nekateri vseh petdeset let, kako jim je bila vsaka številka kakor pozdrav, kako jih je nje same povezoval ta edini misijonski list in menda edini slovenski list, ki se je pretolkel skozi vse viharje in ostal živ do danes. Tudi sodelavci in prijatelji so naprošeni, da se oglase. Saj bo vseh dvanajst številkih prihodnjega letnika na razpolago, da te spomine in misli objavimo. Že naprej vsem: hvala!

Ko je izšla prva številka, je bilo misijonsko delo našega naroda v povojih. Zlata doba: Baraga-Knoblehar je minila. Nova pa se je pričela šele po prvi svetovni vojni in to prav ob Katoliških misijonih. Budilo se je zaledje, začeli so se oglašati poklici, odhajali so misijonarji: Bengalija, Siam, Južna Afrika, Kitajska. Delo se je pričelo organizirati. Misel je prehajala v mase slovenskega naroda.

Vojna vihra je list sicer pregnala iz Grobelj, ki so bile ne le tiskovni misijonski center, ampak krepko središče vseslovenske misijonske dejavnosti. A prav tako živo je nadaljeval svoje poslanstvo v Ljubljani. In potem, ko je doma zamrl vsak verski tisk, je list spet razvil svoj praporček v tujini. In še danes je edini misijonski list slovenskega naroda. Škoda, da se mora omejiti na tujino in še ne more prodreti v domovino.

Lepo bo, če bomo v petdesetletniku mogli pogledati nazaj v preteklost naše misijonske zgodovine. Saj je bilo dosti pisanega življenja, precej izkušenj, še več načrtov, ki se niso izpolnili zaradi vojnih in povojnih razmer. A vse to je danes narodu lahko lepa misijonska šola.

Toda bolj potrebno je, da ob takem jubileju gledamo naprej. Katoliški misijoni ne bi radi doživeli sklerotične senilnosti. Saj so našim misijonarjem še potrebni, potrebni tudi vsemu slovenskemu zaledju v tujini in morda pride čas, ko bodo mogli opravljati svoje poslanstvo tudi v domovini.

Prav iz te želje, da bi bil list ob petdesetletni starosti poln življenja in bi se ob njem naprej budili misijonski poklici, da bi naši misijonarji še vedno v njem imeli obveščevalca in medsebojno vez in da bi vse zaledje preko Katoliških misijonov spremljalo delo naših misijonarjev in jim pomagalo, prav iz te iskrene želje želimo, da bi se po danih možnostih prav za ta zlati jubilej v vsakem pogledu list pomladil in s podvojeno energijo stopil v drugo polovico stoletja in opravil še veliko lepega misijonskega dela.

Vse misijonarje, vse brave in misijonske prijatelje prosimo, da nam za to petdesetletnico pomagajo razviti še bolj živahno misijonsko delo. Vse ljudi dobre volje prosimo, da se uvrstijo v tiho misijonsko armado našega naroda z molitvijo in žrtvijo pa tudi gmotno pomočjo misijonarjem. Vso našo mladino pa posebej prosimo, naj ne gledajo na list kot na onemoglega starca, ampak naj prisluhnejo tem, ki so že v misijonih, prisluhnejo sebi in božjemu klicu. Morda je v drugi polovici stoletja pripravljena marsikakšna stran Katoliških misijonov, da jo izpolnijo oni – bodoči misijonarji.

F. S.

JUBILEJNI LETNIK VAM- VI JUBILEJNEMU LETNIKU

Petdesetletnica je že jubilej, ki se ga splača proslaviti, ki ga kaže obhajati.

Nam bolj diši izraz: obhajati. Proslaviti se pravi „slavo peti“. A komu? Samo Bogu gre vsa čast in slava, tudi ob 50-letnici „Katoliških misijonov“. Slava in zahvala!

Zato govorimo raje o **obhajanju** jubileja. Obhajati jubilej se pravi, ob jubileju hoditi. Ob petdesetletnih „Katoliških misijonih“ bi se naj torej sukali, ogledovali, da bi njih petdesetletno življenje in vplivanje bolje spoznali. Obhajati jubilej „Katoliških misijonov“ se za nas pravi: premisliti vlogo lista med nami in pregledati, kako jo je list skozi petdeset let opravljal. Skoraj kot nekako izpraševanje vesti ali bilanca živ-

ljenjskega obstoja. Historia docet – zgodovina uči: iz petdeset let svoje zgodovine naj se KM ob petdesetletnici česa nauče – za bodoče življenje, recimo za bodočih petdeset let, da bodo srečno privozili do stoletnice. . .

Pod tem vidikom bo vsaka številka jubilejnega letnika prinesla poleg običajnega gradiva tri priložnostne sestavke.

Jubilejni „Katoliški misijoni“ bodo najprej govorili sami o sebi na podlagi študija vseh letnikov; posrečilo se je zbrati domala vse številke petdesetletnega izhajanja. Te številke so kakor ogledalo, v katerem list sam gleda svojo preteklost, pa jo bo skušal analizirati in to analizo kot nekaj povzetek življenja in delovanja prikazati bralcem jubilejnega letnika. Ker pa vedno velja, da nihče ni dober presojevalec samega sebe, si je jubilejni letnik zaželel mnenj slovenskih misijonskih delavcev, tako onih v misijonih kot onih v zaledju. Tako upamo v vsaki številki objaviti sestavek o KM in njihovem poslanstvu od strani pomembnejših slovenskih misijonarjev in drug sestavek od te ali one pomembne osebnosti misijonskega zaledja.

Ti jubilejni sestavki bodo torej značilnost jubilejnega letnika. Jasno je, da bo list zato moral povečati svoj obseg. Odločili smo se povečati ga kar za polovico, se pravi, da bo jubilejni letnik imel v vsaki številki namesto dosedanjih 32 strani – 48 strani obsega.

To bo torej jubilejni letnik nudil Vam, dragi naročniki in bralci! Ne bo pa zahteval od Vas ničesar, se pravi, radi 50 % povečanega obsega ne bo niti za 1 % povišal naročnine (razen v Argentini radi razvrednotenja pesosa). Naročnina ostane torej tudi za povečani jubilejni letnik ista kot doslej, se pravi 3 dolarje oziroma protivrrednost v drugih valutah. (V Argentini namesto dosedanjih 2.000 pesov – 3.000 pesov za letnik.)

Toda – ko „Katoliški misijoni“ s tem vabijo na tako obhajanje svojega jubileja, pa pričakujejo tudi kakih darov od svojih dragih.

Res, lepo prosimo za darove jubilejnemu letniku, in sicer vse naročnike, tudi dosmrtni! Še enkrat več boste prejeli, vsaj nekaj malega zato dodajte! Prostovoljno, tisti, ki morete! Navadni naročniki, pri plačilu naročnine darujte kak jubilejni dar! Dosmrtni naročniki, ki ste prav z vplačilom dosmrtni naročnine pokazali, kako hočete imeti ob sebi „Katoliške misijone“, ker jih imate iskreno radi –, iz te iste ljubezni obdarujte list ob njegovem jubileju, da bo za ta praznik še bolj vesel in da bo lažje prenesel stroške praznovanja, tistih 50 % povečanja stroškov izdajanja v jubilejnem letu! Lepo prosimo zlasti vse poverjenike, da pri pobiranju naročnine za jubilejni letnik v imenu „Katoliških misijonov“ poprosijo za naročniški jubilejni dar! Vse, tudi najmanjše tovrstne prispevke bomo

sproti objavljali v listu. Bog daj, da bi že prva številka jubilejnega letnika mogla objaviti celo stran jubilejnih darov! Ali pa vsaj druga. . .

(Darove pošiljati na ime Ladislav Lenček CM, Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires, Argentina.)

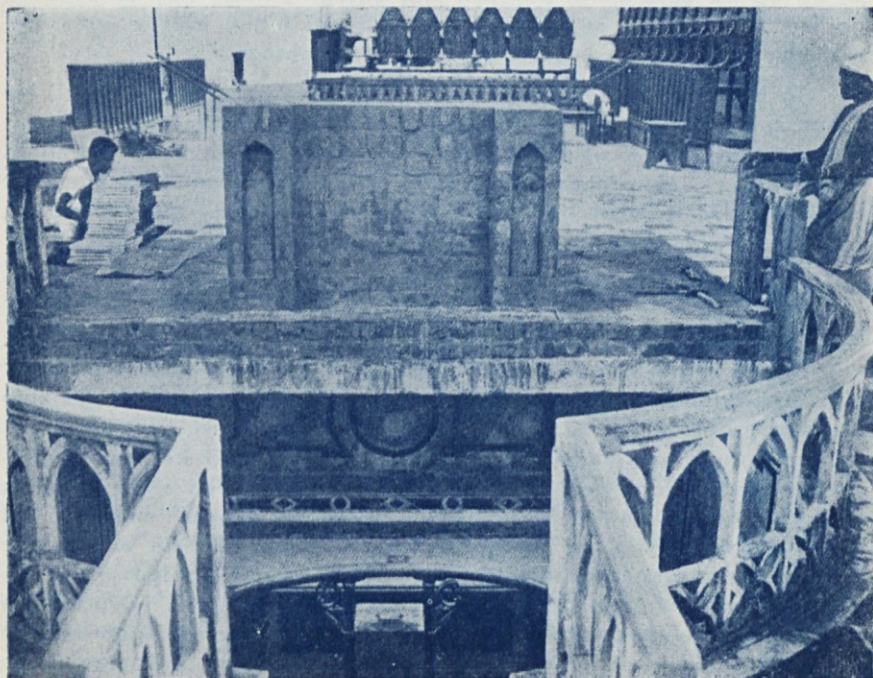
Pa prosimo še za sodelovanje čisto drugačnega značaja:

Vsak, ki ima **kako misel k jubileju „Katoliških misijonov“**, zlasti še, če gre za njih izboljšanje v bodoče, naj nam jo sporoči. Skušali bomo objaviti z morda potrebnimi pojasnili.

In prosimo za: molitev! Če bodo „Katoliški misijoni“ doživeli svojo padesetletnico, je to bolj sad molitev kot pa vztrajnosti in iznajdljivosti izdajateljev. „Če Gospod ne zida hiše, zaman se trudijo, ki zidajo.“ Ne le za srečen zaključek jubilejnega letnika, ampak za **zdravo rast naslednjih padeset let** prosimo Boga! Rad nas bo uslišal, saj so „Katoliški misijoni“ prav za prav Njegovo glasilo, glasilo božjega kraljestva na zemlji!

L. L. C. M.

K 1900-letnici smrti sv. apostola Tomaža: v tej knjipti madraške stolnice kažejo rjegov grob. (Slika poslal Ivan Kešpret SDB)

OD RICCIJA DO KONCILJA

FRANC SODJA C.M. (Nadaljevanje.)

NOVA DOBA

Ceprav je kitajski misijon ob koncu 18. stoletja zaradi že opisanih vzrokov propadel in je v začetku 19. stoletja zaradi opustošenja v Evropi (francoska revolucija, napoleonske vojne) zapadel v popolno krizo, misijonarsko delo vendar ni bilo nikoli docela pretrgano.

Redki misijonarji so še vzdržali ter očitno ali prikrito čakali boljše dni. Okrog 1832 je bil kitajski misijon razdeljen na tri vikariate in tri škofije. Apostolski vikariat Šansi, ki je obsegel province Šansi, Šensi, Kansu in Hukvang in so ga upravljali frančiškani, je imel 2 škofa, 5 evropskih misijonarjev, 17 kitajskih duhovnikov in 60.000 vernikov. Vikariat Sečvan s provincami Sečvan, Kvejčov in Junan so oskrbovali pariški misijonarji; imel je 2 škofa, 9 evropskih misijonarjev, 30 kitajskih duhovnikov in 50.000 kristjanov. Vikariat Fukien s provincama Fukien in Kjangsi so oskrbovali dominikanci in lazaristi; tu sta bila 2 škofa, 5 evropskih, 6 kitajskih misijonarjev in 30.000 vernikov. Od treh portugalskih škofij Makao, Nanking in Peking je imel le Nanking škofa. V Nankingu in Pekingu so misijonarili lazaristi, za Macao pa so skrbeli kitajski duhovniki. Tudi te škofije so imele po 40 do 50 tisoč vernikov. Tako je bilo v tistih časih na Kitajskem skupaj kakih 250 do 300 tisoč kristjanov.

Po letu 1842 pa se začne za kitajski misijon novo obdobje. Na pritisk zapadnih velesil je morala Kitajska misijonarje zaščititi. S pogodbo 24. oktobra 1844 pa je Francija izsilila na Kitajskem celo versko svobodo. Brž ko je kitajska Cerkev svobodneje zadihala, se je pomnožilo število vikariatov, pa tudi število misijonarjev je poraslo. Portugalske škofije so razpadle, njihovo ozemlje pa je bilo razdeljeno na posamične vikariate. V misijon so prihajali posebno frančiškani, lazaristi, pariški misijonarji in dominikanci. Leta 1841 so se vrnili tudi jezuitje. A tudi tej dobi je še sledilo preganjanje za preganjanjem. Začelo se je v Hukvangu (1846-1848), nato v Mandžuriji, leta 1850 v Sečvanu, hkrati pa so roparske tolpe pustošile po Kjangsiju in Kvantungu. 1852-54 je čas mohamedanske vstaje. Najbolj pa je trpel misijon zavržjo vstaje od 1850-1864. Vstajo je začel nek vizionar, ki se je imel za vladarja Kitajske. Začel je oznanjati novo vero, nekakšno mešanico krščanstva in konfucionizma. Misijon je imel dvojno škodo: vstaši sami so pustošili, cesar pa je novo versko sekto istovetil s krščanstvom. Spet sta posegli v kitajske zadeve evropski velesili Anglija in Francija ter izsilili tjecinško

(1858) in pekinško (1860) pogodbo, ki sta misijonu koristili in hkrati škodili: misijonarji so bili res zaščiteni; a za Kitajce so predstavljali predrjo stražo tuje politike, ker si je protektorat nad kitajskim misijonom izgovorila Francija. Francoskemu sta potem sledila še nemški in italijanski protektorat.

V tem času se je delo razdelilo. Posamezne vikariate so v oskrbo prejeli posamezni redovi. S tem je bil zadušen kakršen koli povod za morebitna trenja. Po letu 1848 so začele hoditi v misijon tudi misijonarke. Seveda pa je poraslo tudi število kristjanov.

A Kitajce je ta tuji vpliv neznansko težil. Misijonske ustanove: otroška zavetišča; pa bogoslužna opravila: obhajilo, maziljenje bolnikov, vse je bilo vzrok vedno globljemu sumničenju in sovraštvu, ki je leta 1870 izbruhnilo v tjencinski pokol. Povračilo, ki so ga za to krvavo dejanje zahtevali Francozi, je jezo samo še podžgalo. Nerazpoloženje do tujcev je tlelo, dokler ni leta 1900 izbruhnila boksarska vstaja in pustila skoraj ves kitajski misijon.

Ta vstaja je bila vse do današnjega komunističnega režima največja katastrofa kitajskega misijona. Pregarjanja pa so se ponavljala še pozneje, prav do danes.

To bi bil nekakšen zgodovinski okvir te dobe. A zanima nas predvsem, kako je bilo v tem času z akomodacijo.

I. AKOMODACIJA V 19. STOLETJU

Do leta 1842 misijonarji niso mogli misliti na razpravljanje o metodi. Bilo jih je tako malo, da se niso mogli posvečati pridobivanju poganov. Njihovo delo se je omejilo zgolj na dušebrižništvo med že krščenimi.

Ko je leta 1842 nankinška pogodba strla kitajski odpor, ko so misijonarji prišli pod francoski protektorat, pozneje pa še pod nemškega in italijanskega, so sicer lažje misijonarili, a v očeh Kitajcev so vedno bolj veljali za „tuje hudiče“.

Prav ta kitajski odpor pa je v misijonarjih utrdil zasidranost v evropsko kulturo in preziranje kitajske kulture. Značilno za to obdobje je, kar piše Beckmann:

„Novembra 1936 sem srečal starega gradbenika veličastne gotske katedrale v Makdenju, ki je vstala na razvalinah od boksarjev porušene cerkve. Ta gotska zgradba v Mandžuriji, daleč od vseh tehniških sredstev in pomoči iz Evrope je prav gotovo vsega priznanja vredno delo. A pojasnilo patra: ‚Hotel sem Kitajcem, ki nas prezirajo, pokazati, da imamo tudi mi kulturo...‘, mi je jasno povedalo, kako daleč sta si oba pola: misijonarji in kitajska kultura.“

Poleg tega pa so bili misijonarji tudi otroci svoje dobe. Že pri

vzgoji poklica so si utrdili prepričanje, da je kitajska kultura zašla v dekadenco, pa da so Kitajci ljudje polni zvižčnosti in nenravnosti. Za zgled odstavek iz pisma misijonarja Aubryja z dne 17. septembra 1876: „Kitajske vere so strašne, absurdne, najbolj smešne na svetu. Vse je samo v obredih, ki jim rihče ne ve pomena, naj je preprost ali učen... V nramnosti uče samoljubje in vrsto naravnih kreposti, ki se pa prav dobro ujemajo z grehi. Teh naravnih kreposti seveda ne porabljaajo, pač pa segajo po grehu, ki je še bolj naraven. Bonci so zavržen, preziran, neveden in gnil stan. Umetnost je neznana, sploh je nikdar bilo ni... Nobenih umetnostnih pravil, nobenega izraza, nobene estetike, satanska glasba, brez ideje lepega; sedanje zgradbe so podobne onim izpred tisoč let; literatura je neumna in otročja, brez misli, brez čustev, goli stavki, tako banalni, da bi človek bruhal; nobene filozofije, običajni reki, to je vse. Jezik pa brez sintakse, brez filozofije, brez mikavnosti, zgolj stvar spomina, ki prav nič ne pridá k razvoju duha, ne uči nobene znanosti...“ In te besede niso napisane mimogrede, brez smisla. Tudi niso to misli samo enega misijonarja. To je bila v tistih časih splošna sodba!

Isti misijonar je zapisal v enem svojih zelo preišljenih del: „Res, upira se mi misliti, da je sploh mogoče kdaj najti duhovno visoko stoječega Kitajca blage duše in plemenitega srca.“ Da je bilo tako naziranje splošno, dokazuje že to, da so izšle debele znanstvene knjige o kitajskem misijonu in kitajski kulturi z isto uničujočo kritiko, ki odklanja vse, kar je Kitajcem domače, pa ni nihče zavrnil takšnega pisanja.

Protectoratu evropskih veselil, neurejenosti kitajskega misijona, napačnemu presojanju Kitajcev in kitajske kulture, sovražnemu razpoloženju med misijonarji in Kitajci se je pridružila še neenotnost med misijonarji: vse to je pomoglo, da za akomodacijo tla niso bila ravno plodna.

Do razpravljanja, da bi se vsi zedinili za skupno misijonarsko metodo, sploh ni prišlo. Vsaj v prvi polovici 19. stoletja niso čutili nobene potrebnosti. Posebno prvo polovico, pa tudi vse stoletje nasploh najbolje označi izjava, ki jo je dal za to misijonarsko delo Vincencij Lebbe: negativna metoda. Misijonarji niso imeli dosti smisla za spreobračanje nekristjanov; svoje delo so omejili na pastoracijo med že spreobrnjenimi in na poučevanje onih, ki so se priglasili sami od sebe. Pa tudi to delo se je omejilo zgolj na preproste ljudi. Zato je razumljivo, da se je celo stoletje število kristjanov dvignilo od 300 tisoč na nekaj čez pol milijona.

Iz te splošne otopelosti in negativnega zadržanja pa so se dvignili nekateri vikarji na praktičnem misijonskem področju: Faurie v Kvehčovu, Languilalt v Kjangnanu in Anouilh v Čeliju. Tiho in skromno, a vztrajno so pripravljali pot nekateri misijonarji, med njimi redovni predstojniki, bodočemu preokretu k akomodaciji. Spoznali so zgrešenost

docela evropeizirane in negativne metode. Spoznali so usodnost te metode za kitajski misijon. Tako je misijonski predstojnik jezuit p. Gonnet (1815-1895) navduševal svoje podrejene, naj se vračajo k miselnosti svojih jezuitskih prednikov, ustanoviteljev kitajskega misijona. Docela v nasprotju s tedanjim mišljenjem je tudi klic steylskega misijonarja p. Freinademetza (1852-1908): „Pravi kitajski misijonar mora ljubiti Kitajce!“ A vsi ti so bili le osamljeni glasovi.

V zadnji četrtini 19. stoletja so se nekateri misijonarji začeli posvečati sinološkimi študijem (študiranje kitajstva). Večina niti ni imela k mari, da bi se kaj bolj zaglabljala v kitajščino, saj so na splošno kitajsko le za silo govorili. Ti misijonarji pa so se prav resno lotili kitajščine in spoznavanja kitajske kulture. S tem so utrli pot misijonarski metodi v 20. stoletju.

Izšel je francosko-latinsko-kitajski slovar s temeljito slovnico, ki ju je pripravil misijonar pariškega misijonišča Paul Perny (1818-1907). Isti je objavil tudi že leta 1752 napisano, a še ne objavljeno knjigo jezuita p. Premarea o sledih krščanske vere v kitajski kulturi. L. 1878 je izšel „Cursus Litteraturae Sinicae“, ki ga je napisal jezuit p. Zottoli. Vse pa je s svojim ogromnim delom pokosil p. Leon Wieger DJ (1856 - 1933). Njegovo delo obsega čez 40.000 tiskanih strani; namenjeno je misijonarjem, „da bi spoznali oba jezika (pisano in govorno kitajščino), ljudi in kulturo Kitajske“. Poleg študija jezika je izdal dela o kitajski zgodovini, zgodovini verstev, budizmu, taoizmu, zbirko „La Chine Moderne“, kateheze, pridige itd. Leta 1932 je o njem zapisal Bulletin Catholique de Pekin: „S svojimi deli o kitajskem jeziku in kulturi, pa tudi s svojimi pridigarскими knjigami je p. Wieger storil misijonom neizmerne usluge.“ Prav on pa tudi že odpre vrata v novo obdobje.

(Sledi.)

Sneg v Aráshi - Yáma

Sneg v v Aráshi-Yáma
 pozno pada, pada na most.
 Sneg s šesterokotno dušo,
 ki nič se ne boji umreti s smehom.
 Smeh je tih kristal.

Sneg v Aráshi-Yáma
 dolgo pada, pada na brod,
 zvezan z vrvico večera v slovo
 do jutrišnjega dneva reke.
 Reka stiska šal.

Sneg v Aráshi-Yáma
 tiho pada, pada na bor.
 S stegnjene roké
 nihče mu ne more vzeti hrepenenja.
 V daljni ječi spi pomlad.

Sneg v Aráshi-Yáma
 pada, pada, pada
 na noč
 sredi toplih lučk človeka.
 Bo kdo se spomnil béganja Dekleta
 z Detetom Boga?

O. Vladimír Kos D.J.

LEPO JE BITI MISIJONAR

NEKAJ VTISOV IZ DEŽEL „PROTI VEČERU“ ZA KATOLIŠKE MISIJONE

NABRAL oče JOŽE CUKALE DJ, INDIJA

Ali naj misijonarji sploh hodijo domov?

Kakšnih sto kilometrov od tu na sever pri Krišnanagarju je zasajen cel rožni venec belih križev italijanskih misijonark Marije Bambine. Redkokatera je doživela trideset let. Težak habit, velika vročina, malarija, kolera in tifus sta žela tista leta žalostno žetev. A čim več jih je padlo, tem več mladenk se je javilo na njih mesta. Ta božja romantika ni v Cerкви nič nenavadnega.

Misijonska Cerkev je zlasti po 2. vaticanskem koncilu spremenila metode in želi, da njeni delavci ne zamudijo priložnosti za oddih, za zdravljenje in za stik s svetom, ki je bil še pred nedavnim zanje Atlantida.

V naši provinci je še nekaj prvovrstnih misijonskih pionirjev, ki stoje pred dilemo, ali naj sprejmejo ponudbo, ali pa naj odklonijo obisk domov. Misijonar, ki odide, naj odide – za zmerom. Ta princip misijonom predanih delavcev je šel zadnja leta skozi trde preskušnje in jih ni prestal. Moj štirimesečni polet na zapad je bilo pravo duhovno doživetje, ki me je obogatilo kakor dobre duhovne vaje. Tudi fizično se počutim precej boljše.

Ko sem delal doli v kalkutskem predmestju skoraj deset let, so mi prijatelji napravili prognozo 50 : 50. Umik v 24. Parganas pod palme je precej dvignil upe na zdravstveno okrepitev. Stari, krepki kalkutski nadškof se je moral zahvaliti svojemu železnemu dnevnomu redu za svoje jekleno zdravje, a v veliki meri tudi vsakoletnemu izletu domov v Belgijo.

Ko sem se po vrnitvi v februarju prikazal na vratih kolegija v Kalkuti, me je pozdravil bengalski šholastik: My lord, what a change! Ali imate tam na zahodu pomlajevalne stroje? Vsak od vas se vrne za deset let mlajši!...

Majhna kontestacija

„Pater provincial ima nekaj za vas. V sobi vas čaka.“

Bil sem utrujen od letanja po mestu, ko sem prejel to obvestilo; zato bi bil najrajši skočil na tramvaj in se odpeljal domov, da se naspim, kajti dela pri gradnji novega župnišča in dvonadstropne zadružne kokošarnice, ki so šla h kraju, so napenjala živce. Vendar sem potrkal na njegova vrata.

„Za vas imam veselo presenečenje! Državna letalska družba Air India nam je poslala vozni listek Kalkuta - New York, tja in nazaj – zastonj. Vi ste počitka potrebni in razvedrila. Časa imate natančno deset dni, da se pripravite!“

Spočetka nisem vedel, ali misli resno, ali se šali; a bal sem se prvega.

„Mraz bo v Ameriki in v Evropi; pravočasno bi bilo treba najaviti prihod in pripraviti bo treba nekaj diapozitivov; popolnoma nepripravljen sem!“

Provincial me je gledal in se smejal mojim izvijanjem.

„Edinstveno priložnost imate in vozni listek zastonj kot iz neba poslan! Pozdravili boste vse ljudi, ki vas željno čakajo. Vaši slovenski dobrotniki bodo veseli vaše osebne zahvale. Toliko žrtvujejo za vaš misijon. Zahvalite se jim tudi v mojem imenu...“

Tako so se začela nova letanja od urada na urad in moj pisalni stroj je stokal, da je bilo joj. Prijatelj Jože Pereira mi je na hitrico napravil nekaj diapozitivov, ostale sem dobil od p. Gabrića. Pisal sem misijonskim živčnim centrom: p. Nikoliču v New York za sobo in za nasvet; g. Karlu v Princeton, v Joliet in Quincy, pa v Rim; in g. Stanku v Trst, ter domačim domov.

16. oktobra se je popoldne ob šestih začel tresti trup velikega Jumbo-jeta 747 v Dum Dum pri Kalkuti in v poldrugi uri smo pristali v Bombayu, da sprejmemo še častne goste elitne Air India, ki so potovali kot jaz – zastonj. Bilo nas je okrog 250. Okrog 10 senatorjev indijskega senata, nekaj vrst pred menoj je sedel Satažit Ray, umetnik in najbolj priznan filmski režiser v Indiji, dvakrat odlikovan z zlato kolajno na bienali v Benetkah. V Frankfurtu mi je povedal, da dobro pozna p. Roberge iz kalkutskega kolegija, ki študira filmsko umetnost v Kanadi. Moj sosed na desni je bil mlad protestantski zdravnik iz Madrasa, zelo prijeten družabnik, ki me je na povratku povabil tudi na svoj dom. Prvovrstna postrežba na veliki zračni ladji je odsevala tudi s sten v avionu, ki so bile poslikane z umetninami stare baročne Indije; pa nisem prepričan, ali je odsev lepote padal s sten razkošnega Jumba in obstal na postavah deklet, ki so nam stregle, ali pa je njihova lepota oživila romantiko po stenah.

Aladin je izgubil copate

Že skoraj 24 ur smo viseli v zraku, 33.000 čevljev visoko, in le štirikrat se je ponosni indijski maharadža ponižal do zemlje, da izmenja posadko. To je bilo v Beirutu, Frankfurtu, Parizu in Londonu. Čez Atlantski ocean, visoko gor nad Boston in nazaj proti New Yorku. Skušali smo prehitovati sonce, premikali zapestnim uram kazalce in namesto, da bi dan ujeli z obema rokama, se nam je izmuznil pri repu. New York je napravil name vtis mesta brez duše, zgrajeno iz temnih, diamantno bleščečih se nebotačnikov, kipečih v nebo, grajenih brez domišljije. Z najvišjega State Empire so se premikali kot igračke, gnani po nevidnem radarju – avtomobili. Človeka na pločnikih skoraj nisem srečal. A ko zagori nad velemestom noč v miriadnih neonskih ceveh, modrih, zelenih, takrat premami tudi čarovnika Aladina. Toda njegova preproga je izgubila moč, ko je avion zakrožil zadnji akt zračnega baleta nad Kennedyjevim aeroprstanom.

Vsi potniki smo bili utrujeni, ko smo prenašali prtljago od urada do urada. Mojega prijatelja p. Nikolića ni bilo. Po prokuratorjevi želji sem vzel na pot le kakih dvajset dolarjev, ker me je oplašil, da Indija ne dovoli več deviz. Telefoniral sem v Brooklyn v našo hišo. Naj le pridem, a p. Nikolić da dela duhovne vaje na severu New Yorka. Šofer se ni hotel ustavljati v tistih predmestjih, ki so zaradi gangsterjev na slabem glasu, zato sva krožila po ulicah in iskala Carrol Street v Brooklynu kar na urajmanje. Pater oskrbnik mi je plačal vožnjo in odnesli smo prtljago. V lepem črnem omotu iz plastike je ždel moj potni list in vozni listek New York - Kalkuta. Trikrat sem od utrujenosti zadremal v taksiju. Prepričan sem bil, da sem črni ovoj odložil na mizo jezuitske sprejemnice zraven kovčkov, kjer so takrat živahno razpravljali študentje in študentke z barvitega ameriškega juga. Ko sem kmalu nato začutil blagoslov postelje, sem kar brez večerje zaspal. A še preden sem zašel v globine podzavesti, me je vrglo pokonci: opraviti moram še brevir! Kaj pa moj potni list, mi je šinilo v glavo? In začel se je lov. Študentje so izginili, pater pa me je ljubeznivo potroštal, češ da so se stvari izgubile v taksiju in da bom jutri spet vse dobil nazaj. Takrat sem si živo zaželel, da bi bil nazaj v tisti vasici pod palmami: doma bi bil ostal, pa bi bil zdrav... mi je šumelo v ušesih; a stari avanturistični duh, ki ga ima vsak misijonar za dober ščepec, ni povsem umrl v meni. Sobica je bila prijetno zakurjena in newyorške nevšečnosti so utonile v pozabo. Zaspal sem.

V deželi starih Indijancev in novega sveta

Božja Previdnost mi je poslala Rafaela. P. Nikolić je prekinil duhovne vaje in začel poizvedovanje. Izdelala sva podroben načrt. Ker pozna New York in Ameriko, kakor svoj žep, je p. Ivica predragocen član ameriške province in najboljši Bedeker vsakemu domačemu misijonarju. Napravila sva nešteto potov proti Manhattanu s podzemsko železnico. Dopolodne sva potovala po muzejih in ambasadah; skozi peto in šesto avenijo sva bila skoraj edina pešca; srečala sva kardinala Cooka pred katedralo sv. Patricija, ki je vzrasla v mojih očeh v še krasnejšem veličastju, ko sem zvedel, da so ta velebiserske zgradile irske kuharice in gospodinjske pomočnice s svojimi bornimi prihranki. Dopolodne sem pisal pisma in vloge na Delhi in v Kalkuto za nov potni list in vizo, kajti upanje, da dobim nazaj stare papirje, je plahnelo kot snežinke na newyorškem še pretoplem tlaku. Moja svakinja Lučka je komaj čakala, kdaj se prikažem v Bridgeportu v Connecticutu, ki je soseda New Yorku. Bili smo skupaj v kampu v Monigu. Prijatelji so telefonirali prijateljem in kampovski kaplan iz Paganija je začel z obiski. Mojo nepripravljenost je izpolnil Gospod s svojo radodarno roko. Kako se človeku širi srce, ko ob večerih prebiram Ameriško Domovino, kjer pisatelj in prijatelj Karel piše, da je obogatel ob srečanju; g. Wolbang poroča, da je misijonarjev osebni stik vtisnil poseben pečat misijonski ideji; in si g. Tekavec želi še več podobnih misijonskih obiskov. A nekdo, ki je materialno, a predvsem duhovno obogatil, je misijonar Cukale, ki piše tele vrstice, preganjan od bratovske ljubezni stoterih misijonskih delavcev in prijateljev v zaledju. Postajaš nekako srce v sredini. Zares lepo je biti

misijonar. Predvsem mislim, misijonar, ki mu je zibelka tekla tam nekje pod Triglavom. Prijatelj, nikoli ne bom zdvomil nad slovenskimi srci.

Vrli g. župnik Hribšek, ki zida novo cerkev v Fairfieldu, mi je dal prvo priložnost, da sem govoril o bengalskem slovenskem misijonu v župni cerkvi v slovenščini in angleščini in slovenskim ženam popoldne v cerkvi. Zelo sem mu hvaležen za gostoljubje in velikodušne darove naših ljudi. Neutrudni misijonar in duša načrtnega misijonstva v zaledju g. Wolbang me je že klical v svoj štab, da se po dolgih 22 letih prijateljsko pomeniva in izmenjava misli. Univerzitetni Princeton s svojimi kolegiji, na prostrano lepo raztegnjenih holmih, daje deželi poseben ameriški sij, ki gradi na znanosti. Tisti večerni sprehodi s prijateljem pod platanami, so bili za naju pravi užitek. Misijoni včeraj, danes in jutri, Cerkev misijonov in novi prijem, verska in kulturna adaptacija, spreobrnjenja in vladna politika, usoda slovenskega misijonskega distrikta, Bangladeš in begunci, misijonsko zaledje in znamkarska akcija v zvezi z redno finančno pomočjo slovenskim misijonarjem itd. Njegovi seminaristi pa so me po predavanju povedli v svoj misijonski laboratorij, kjer se specializirajo v filatelistiki, v prodaji in nabirki predmetov za misijone. Od tam so tudi poslali mojemu misijonu čudovito bogat tabernakelj, na katerega še zmerom čakam, pa ne le jaz, marveč vsa naša fara.

Cleveland in Willowick in še kaj

Ameriški ponosni Greyhound je brzel neslišno skozi newyorške avenije, mimo nove hrvaške cerkve sv. Nikole Tavelića, ven na prosto, proti zapadu, zmerom proti zapadu skozi planote Pensylvanije do Pitsburga, kjer sem mimogrede ugledal na obrežju ladjo iz piranske luke...

Ljudstvo svobodoljubnih Indijancev je vtisnilo krajem, rekam in hribom imena. Bogastvo zemlje in gozdov, oblito s sončno lučjo in blagoslovljeno z vetrovi, je bilo nekoč last rodov, ki so svobodno hajkali po prerijah, skozi serčne doline do sončnih vrhov poraslih z brezami in ameriški topoli. Ljudje z zapada, preganjani doma po lakoti, razprtijah in lovu za boljšim življenjem so začeli odkrivati nov svet in novo bodočnost za svoje otroke. Vdor je rodil odpor: rdeči Indijanci so s krvavečimi srci prepuščali novim naseljencem rodno zemljo, ped za pedjo. Na prisojnih krajih, kjer meče jutranje sonce svojo luč na jezera in reke, so le še pokopališča domobrancev indijanske Amerike. Nikogar nisem srečal v mokasinih in bakreni Indijanci z orlovsko zavitim nosom in z lokom v roki niso prišli iz gozdiča, da bi jih jaz lahko pozdravil, kot je delal naš veliki Baraga, nekaj sto milj na sever od tu. Danes se čez griče in doline vzpenjajo jeklena stojala, ki drže luč in pogonsko silo v mesta z v nebo vzdihujočimi stolpniciami, v moderne superbazarje, v jeklene tovarne. Greyhound neslišno drsi in srečuje velike avtobuse in družinske avtomobile, delavce, ki se vozijo v tovarne v lastnih vozilih. Mislim na naš tretji svet. Z biciklom na rami čez kanal, ki ga vežeta dva bambusa, v do kolen zavihanih hlačah, do gležnjev v blatu. [Zdaj, ko pišem te misli, je 24. Parganas v resnem delu. Khari s P. Demšarjem na čelu; Kallanpur, kjer nadzoruje javna dela p. Poderžaj; Gabričev Basanti, Raghab-

pur in naš Kaurapukur nasipava nove ceste, gradi mostove, žge opeko itd. Samo pri nas imamo 32 potov in cestá v popravilu ali na novo v gradnji. Hindu študentje v Čagda so me povabili na „boro cha“ - čajanko, ker po novih potih lahko hodijo v šole; povabilo je znamenje njihovega veselja in hvaležnosti. Vsaka pot je široka osem čevljev. Posuli jo bodo s kamenjem in zdrobljeno opeko. To je pogoj, da jim županstvo potegne elektriko do vasi. Kmalu bomo razdelili tisoč vreč pšenice ameriške CRS (Catholic Relief Service). Nekatera od teh potov bodo pozneje asfaltirali, a to je delo države. Tako poskušamo zbrisati z naših čel stigmo, da smo berači iz Tretjega sveta. Da le ne bi zapadni svet tako strašno dirjal in tako poglobljajl prepad med nami s svojo civilizacijo, tehniko in gospodarsko tekmo. Vrto-glavi napredek Zapada in slabotni ter počasni napredek Vzhoda zbira-ta gorivo, ki lahko buhne v požar! Da meje med Vzhodom in Zapadom ne zagorijo, bo tudi ena mojih nalog, da skupaj z misijonskimi delavci najdemo rešilno pot.

Ne veste, kako se mi je srce širilo, ko smo zavili nad bregove Velikega jezera in se bližali Clevelandu. Večerno sonce se je upiralo v sneženo belo pobarvane hiše, kot bi jih bil nekdo iztrgal srcu Evrope in prenesel v Cleveland. Ugledal sem nekaj hiš in ulic s slovenskimi imeni. Vrtovi za hišami in rože na oknih. Mestne vasi – kakor bi jih iz škatljice vzeli! Kakor da nisem popotnik, marveč zasanjan nekam v pravljice. Ko stopiš v domo-ve teh naših ljudi, je moja prva misel sneti sandale, kot delamo v Bengaliji, ko stopimo v hiše, kjer so tla steptana od ilovice. A na nogah imam čevlje, ki so me že nekajkrat bridko ožulili, kajti že deset let hodim v preprostih sandalah. Skoraj s strahom stopim na mehko volneno preprogo, pogreznem se v naslanjač in strmim v televizor. Ko stopim v kopalnico, ki jo osvet-ljuje lestnec drobnih električnih lučk, svežih prtov in bleščečih vodnih cevi ter bogatih preprog, se mi zdi, kot da sem v škofovi kapeli v Kalkuti. Da bi jaz imel takole bogato cerkev, zlikano in opremljeno. Ne! Saj bi se moji ljudje zbal in verjetno zaradi blišča zbežali iz nje! In vendar, to ni luksuz. To je dom naših ljudi, tu je odpočitek, tu se odvija druga polovica življenja naših ljudi, ki so čez dan sklonjeni nad stroji, po ura-dih ali učilnicah. Čistoča in navidezno bogastvo je precej drago kup-ljeno, tudi v tem blišču je zbran znoj tisočerih čel in stotisočerih rok. To je tekma za obstoj, ki je upravičena, le da se večkrat spremeni v pravo dirko za boljše življenje. V tem pa vsa Amerika trpi. Rojstvo otroka stane, a najdražje je umreti. „Zveži pticam krila z zlatom, pa ne bodo mogle zleteti pod nebo...“ mi skozi uho zveni Tagorjeva pesem.

Življenje je čudno, en sam velik paradoks. Kljub visokemu standardu in pravljničnim vsotam je ostal človek v novem svetu radodaren. Kjer so potrebe velike in vsaj malo dobre volje in posebno če moreš pokazati, da naši slovenski misijoni napredujejo, ne sicer v skokih kakor Zambija, pa vendar z zanesljivim korakom, kadar se odpro srca in roke naših ljudi.

Nepozabni Cleveland, srce zdomske Slovenije v Ameriki. Vrhnika, pomnožena z Ljubljano in Gorersko me je pričakala na Greyhound ko-lodvoru ob devetih zvečer! Pred dvaindvajsetimi leti sem pustil dorašča-jočo mladino in zdaj imajo tisti fantiči in deklīči prav tako doraščajoče

otroke okrog sebe. Hrenovim se je pridružil prijatelj dr. Pavel Krajnik, ki me je predstavil župniku, vrlemu Belokranjcu g. Tomcu: ta mi je ponudil svojo gostoljubno streho. Malo prej se je pri njem mudil prijatelj Vinko s Koroške. Z dr. Pavlom sva napravila majčken spored, ki je zrastel v pravi ameriški uspeh. Treba je bilo le poiskati organizatorja, kot je apostolski Tekavec, zlato dolenjsko dušo, kot je Janez Petrič; misijonske stebre, kot so Knezovi, Celestinovi in Lavričevi itd. Nekaj najboljših prijateljev bom kar lepo izpustil. Bilo je pred več ko trideset leti tam doli v dolini Ljublanice, ko sem vabil na novo mašo, samo, da so bile tu ameriške dimenzije. Dvorana za predavanje pri Mariji Vnebovzeti ni bila prosta, pa so jo napravili in čeprav je začelo prejšnjo noč mestiti kot za stavo in se je beli balet nadaljeval do poldneva, je bilo obiskovalcev pri predavanju lepo število. Čudil sem se, kako so moji ljudje viseli na novicah iz Bengalije. Slovenski distrikt 24. Parganasa nima dotoka novih misijonarjev, kakor Madagaskar ali Zambija, a vsak Slovenec dela za tri in čudeži so v rokah onih, ki verujejo, to je – zaledje. Tri važne postaje so v slovenskih rokh in vseh šestero je po posebni dobroti kvas in luč, ki sije nad Gangesovo delto. Kristjani nudijo največje možnosti vsem prebivalcem brez razlike na vzgojnem in socialnem polju. Osnovne šole, nižje gimnazije, industrijski in tehnični institut, združništvo in župnijske hranilnice, pota, mostovi in poljedelstvo je najbolj do kraja razvito okrog naših župnijskih cerkvá. Vsak naš človek, ki se zanima za misijone in predvsem Amerikanec, ki si je s težkim delom priboril svoje mesto v tej veliki deželi, kjer je tisoč priložnosti za napredek, je pokazal zadovoljstvo nad pridobitvami, ki so jih osvetljevale skioptične slike, s tem, da so mi natrpali žepe. Še bolj me je presenetila posebna nabirka, ki mi jo je dr. Pavel zvečer prinesel v sobo. Beseda mi ni mogla iz ust, ker sem bil preveč ginjen, pa ne od dobrega vina, marveč od napoja naših dobrih misijonskih src. Naj jim božje Srce prebogato vrne!

Iz Willowicka se je pripeljala vsa Klammerjeva družina. Gospa Tončka, neumorna sodelavka in misijonska dobrotnica, me je povezala z vsem klanom in prijatelji iz Willowicka. Prav tedaj je umrl brat Rudija Klammerja. To nas je še bolj povežalo in na hribih Willowicka, ki je ena sama dolga vas zelo naprednih Slovencev in izvrstnih kristjanov, sem dobil že tretji dom, kajti moj drugi je zrastel v prijetnem šentviškem župnišču g. župnika Praznika in Julčeta Slapšaka na aveniji Hren-Pavlovčičeve družine. Sestrična Micka Maroltova me je seznanila s Severjevo družino in moj dragi profesor iz Zavodov g. Janez Sever je povabil šentviške farane k misijonskemu predavanju. Čez dvajset let sem sledil rasti pisatelja Karla, ki je bil že v semenišču eden najboljših parnasovcev, kjer sva ob literarnih večerih brusila ostrino najinih peres, pa je meni ob misijonskem plugu zdrsnilo pero nekam med bengalske brazde, medtem ko je on zorel in dozorel. Po tridesetih letih sem ga našel. Stopil sem do njega in do dr. Milana, naj z nekaj uvodnimi besedami „namažeta“ predavanje, da bo laže steklo, pa sta se prijateljsko domenila in dala besedo županu g. Nacetu Hrenu, ki mi je prvi spregovoril na moji novi maši pred tridesetimi leti. Kot da bi moja prijateljica gledala v mojo notranjost, sta pobrala mojo željo in g. Nace,

nekdanji vrhniški župan, je udaril na prave strune. Kaj čuda, če se mi je med predavanjem nekajkrat utrgal glas in sem s posiljenim kašljem skušal skriti, kar se prikriti ni dalo... Ko sem Milanu omenil, da sem v Ameriki verjetno prejel dar solza, mi je kot soliden prijatelj zabrusil: E, Jože, star si postal, star! Kdo ima prav? Bogue! Alenka in Barica sta se prav lušno smejali njegovemu prigovoru tam pod senčnim zaslonom v hiši na Bona Ave, pri županovih...

Misijska misel je postajala bolj in bolj pragmatična. Koliko spreobrnjenj imate na leto? Kakšni so izgledi za porast Cerkve na indijskem polotoku? Ali ima Indija veliko poklicev?

Kdo je Mudžipur? Kaj je resnični vzrok dotoka beguncev iz vzhodne Bengalije? Ali ni Indija rojena v revščini, vzgojena v pomanjkanju, kako si upa tvegati vojno?

Šel sem pomagat beguncem v Salt Lake na severu Kalkute; skoraj pol milijona jih je bilo tam, medtem ko je število vseh brezdomcev iz vzhodne Bengalije že preseglo osem milijonov. Odgovor ni bil težak. Zapad se je gibal prepočasi; osrednjo indijsko vlado pa so begunci stali težke milijone vsak teden. Desetkrat več kot vojaški poseg enega tedna! P. Evansa, enega najboljših ameriških misijonarjev, so Pakistanci ubili. M. Terezija mi je kasneje pravila, kako sta pakistanska soldateska in milica posilili na tisoče in tisoče Bengalk in kako previdno mora zdaj odkrivati te nesrečnice, ki so potrebne rehabilitacije. Odtod tudi poznejše okrutnosti Muktobahinov in maščevalna znašanja nad Biharci, ki so pomagali Pakistancem. Prezanimiva so bila zastavljena vprašanja, znamenje, da je slovenski človek na tekočem, kar misijonsko politično polje zadene.

Prijatelji so me povabili isti dan in skoraj isto uro k prazniku slovenske zastave in na pristavo. Obema nisem mogel ustreči. Zato sem ostal doma. Kasneje pa me je g. Mauser zapeljal na grob dr. Mihe Kreka in drugih slovenskih velmož, ki jih je težka hoja vojnih let utrudila in počivajo zdaj v ohijskih dvorih miru. Nekaj dni po tistem mi je Barica Pavlovčičeva storila veliko uslugo, da sem se lahko povzpel na Pristavo, kjer sem v vsakem kotu in na vsakem ovinku in na vsaki jasi našel košček domovine. Spominska kapela slovenske vojske je gorela v soncu, ko smo molili za brate in sestre tistih, ki jim je prepovedan časten počitek doma.

Takrat je odšel od nas Zdravko Novak. Bil je pokoncu mož, ki je ljubil Boga čez vse in svoj narod kot sam sebe. Bolela ga je razdvojenost, ki se je zarila v zdomstvo. Njegovo slovo od nas je bilo kakor spravna pobožnost. Izpolnila se mu je srčna želja, da so ga nosili na zadnji poti zastopniki vseh slovenskih skupin. Imel sem srečo, da sem smel tega misijonarja v zaledju spremljati ob koncu njegove poti, ki je začetek poti nas vseh.

Ob večerih smo se zbirali pri Milanu in Bari, kjer se nam je pridružila tudi Marica Seknetova, Maruša in Majda, Jelka Skvarčeva in njihovi možje, vsi pevci naših pojočih skupin, ki jih Franček in dr. Jerko Gerzinič večkrat vzameta na turnejo po Ameriki in Kanadi. In zadonela je slovenska pesem kakor včasih na vasi. Videl sem slovenske otroke, kako so viseli na njej, rekel bi, kot čebelice na medu. Pesem, kulturne in misijonske prireditve našo narodno samobitnost združujejo, dokler bo to sploh mogoče.

Kajti moderni čas in vdor materializma ter morje ljudstva, po katerem plovejo csameli slovenski čolni, zahteva svoje žrtve. Samo silaki vzdržijo. Otroci naših zdomcev še govore zelo lepo slovenščino, pri nekaterih pa se opaža, kar je zapisal Mile Klopčič v eni svojih prvih pesmi:

Preveč nikar ne izprašuj,
v Detroitu sem doma, štirinajst
sem stara, če spomin ne vara,
bila rojena sem nekje ob Savi,
natančno res ne vem, kako se kraju pravi,
tako je daleč zame in ves tuj...

Za nove naseljence in njihove otroke tega melanholizma ne bi podpisal.

V Ameriki vse beži z nezadržno naglico, čas pa še najbolj. Komaj sem mogel ugoditi želji ene najbolj podjetnih apostolskih duš gdč. Ivanki Pograjčevi, da obiščem njene sorodnike po clevelandski okolici in se jim zahvalim za dolgoletno sodelovanje v prid misijonskim postajam, kjer zidajo naši misijonarji. Njen sorodnik dr. Edi Gobec me je povabil v svoj studio, kjer sem videl slovenskega znanstvenika in idealista pri delu, kako prebija obroč in prenaša energije slovenske krščanske samorasti v mednarodni krog. V vsakem mestu Združenih držav je nekaj teh pionirjev, ki sredi potrošniške družbe žrtvujejo svoje najboljše sile in svoj denar, da v zdomstvu pokažejo svetu naše narodne vrednote, narodu pa pomagajo ohranjati vero vase. A Greyhound je bil spet na cesti proti Chicagu, Jolietu, Lemontu, Waukeganu in Quincyju, kamor sem bil obljubljen. Na nekaterih potih je snežilo, pa mi je kar sama prišla na usta tista lepa Frostova:

The snows are wide and dark and deep
but I have promises to keep,
and miles to go before I sleep,
and miles to go before I sleep...

Pot je bila utrudljiva, priložnost pa lepa za razmišljanje. In za molitev. Pravijo, da je nujno, da bodo narodne fare in narodne edinice izumrle po Amerikah! Meni je bilo še težje ob misli, kako je duh potrošniške družbe že globoko zamočil krščanske strukture. Krščanski kolegiji z ogromnimi, pravljino lepimi polji prehajajo v roke državi ali pa veletrgovcem. Ko sem bil gost ene naših družbenih ustanov, sem takoj začutil prijetno družabno vzdušje kolegov, a vsak je živel nekako v svoj krog zaprt. Vsega je bilo na voljo, le ljudi ne, razen v domači kantini. Ker nisem vajen žgočih kapljic, sem odprl pipo, da si natočim vode, pa je iz cevi priteklo pivo.. V prijetnem pogovoru s prednico nekega samostana sem zvedel, kako upadajo poklici in kako je kontestacija na dnevnem redu, posebno med mlajšimi sestrami. Razumel sem jo bolje nekaj dni kasneje, ko sem zvedel, da imajo sestre dovoljenje, da gredo vsak teden v olupševalnico za "perm"...

Pogrešal sem smeha, ki ga je polno tam pod palmami. Kako prav ima Tagore, ko pravi, da se samo revščina zna iz srca nasmejati, medtem ko na vsej poti po zapadu nisem srečal človeka, tudi otroka ne, ki bi me oveselil s prisrčnim nasmehom; pri nas pa je ta tako nalezljiv! Amerika se več ne

zna smejeti. Poplava strganih hipijev ima svoj vzrok v pretiranem načinu življenja, ki drvi z bliskovito naglico; hlipanje za preprostostjo in prvotnostjo je našlo pot v indijsko yogo in celo zafranasto oblečeni Hare Krišna plesalci po ameriških avenijah so menda reakcija na nemogoče hlastanje po napredku. Seveda so to le moji vtisi. Morda se jim bom čez leto dni že sam smejal. A prijatelj Lado in urednik France hočeta od mene vtise s potovanja po zapadu, zato jih popisujem. Poslala sta mi iz letošnjega sklada lepe dolarske stotake, čeprav sem bil deležen več „velikih tombol“: v ZDA, v Sloveniji, na Goriškem in v Trstu. Bog vama povrni in vsem drugim, posebno za tista lepa voščila, ki jih nikdar ne bom pozabil: „... tudi tukaj v Argentini bi te lepo sprejeli, ne s takimi materielnimi darovi kot v Ameriki, a gotovo z veliko ljubeznijo...“ Bog ve, da sem ob teh besedah preživo občutil, da človek ne živi samo od kruha...

Chicago, Joliet, Lemont, Waukegan in Quincy

S seboj sem nosil neko posebno legitimacijo, ki jo ima le malokateri misijonar in ki mi je dajala posebne prednostne pravice: sem brezdomec; misijonski poklic sem našel, ko sem izgubil domovino. Z bratrancom Tomažem sva obredla precej čikaškega mesta, a stanoval sem pri cerkvi Sv. Štefana, pri dobrem p. Hogeju. Prav tik ob cerkvi sem se ustavil pri Gregorčičevih, malo naprej pa sem bil gost Gabrove družine, ki je podpirala že toliko bogoslovcev iz misijonov in tudi sedanjega župnika v Khariju g. Osta. Gospa Viktorija Holozan ima tam svojo misijonsko delavnico. Zbira obleke, zbrane očisti in prešije, da so kot nove, vtakne v pakete tisoč drobnih stvari in pošilja s svojimi prijateljicami paket za paketom. Brez nje bi v naši fari ne bilo tako močne dekliške šole za šivilje. Pozneje sem odkril v Trstu pri rojanski Marijini družbi prav tako svetišče. A dnevi so bili že manj in manj v moji lasti. Skoraj je zatrobil avtomobil prijatelja g. Romana pred Sv. Štefanom in zavili smo proti Jolietu. Tam sem srečal g. Malavašiča, ki je moral kot tajnik najbrž podedovati po svojem škofu dr. Gregoriju njegovo ljubezen do mladine, kateri je zdaj pripravil moderne prostore in s svojo inženirsko sposobnostjo in modernimi izumi pripravil krščanskim jolietkim hipijem prostore za igro in razvedrila. Komaj sem čakal, da sem srečal teto Lojzko iz Logatca, ki mi je na moji prvi kaplanski službi stala ob strani in me takorekoč vpeljala v moj prvi misijon. Svojo samoto daruje za mir naših fantov, ki so padli v revoluciji, in za misijone. Pri Mrkunovih pa sem doživel prijetno srečanje s Pepco Beričičevo, ki nam že dolga leta vzdržuje ljudsko šolo na bazarju. Jezuit Franci Baraga, njen nečak, in jaz se imava zahvaliti v veliki meri njenim molitvam za najin poklice.

Mraz je že precej ostro pritiskal od onstran Velikih jezer, ko sta mi p. gvardijan in p. Fortunat odprla samostanska vrata pri frančiškanih na slovenskih ameriških Brezjah. Za nekaj dni sem postal član samostanske družine, ne le gost. Dali so mi sobico dr. Rožmana, na katerega grobu sem molil tam v sencí vélikega misijonarja Barage, ki svojim ljubljnim Indijancem ni več mogel vrniti njihovih svobodnih prerij, pač pa jim je odprl mnogo sijajnejše gori pri Očetu, kjer sta doma prava svoboda in mir.

Pri brezjanski Mariji se je v nedeljo zbrala vsa jolietška slovenska družina, drugi dan pa smo dolgo ostali v pogovoru pred skioptičnimi slikami. In spet se je ponovil agape, za katerega se danes vsem iz srca zahvalim. Potem me je g. Merkun s svojim avtom zapeljal v Waukegan, na slovensko Vrhniko in Staro Vrhniko. Mici in Francka Sarovčeva ter Ančka Velenčeva so mi stregle kot pozneje moje sestrice na Vrhnikih. Župnik, priljubljeni g. Adamič pa mi je dal na razpolago sobo v svojem župnišču. Kakor da ni poteklo trideset let, odkar sva se zadnjič videla, me je prišel pozdravit prijatelj iz bogoslovja dr. Jože Gole iz Milwaukee. Iz Kalifornije sem dobil povabilo, naj se zglasim pri stricu in pri češki družini g. Kužela. A zemljevid je kazal prevelike daljave. Pa tudi čas ni hotel čakati s svojo karavano niti za trenutek: samo mesec dni sem še smel pohajkovati po pravljicnem zapadu. Na vsak način moram srečati velikega vrtnarja, ki zalaga z vrtnicami prijatelje ob Mississippiju in ki je tudi veliki vrtnar in mecen dveh misijonskih postaj v Bengaliji, karijskega in mojega misijona, prijatelj Jože Ferkulj. Pri njem sem spoznal, kako globok vtis napravi v družinah slovenski duhovnik, ki obiskuje svoje prijatelje po rančih s svojo prisotnostjo in postrežljivostjo. To je poseben tip misijonarja, ki ne sedi v coachu, pač pa si sam kuha in pospravlja, da laže pomaga Sloveniji v zdomstvu in misijonarjem po svetu. Naš šofer, gospa Esther, nam je razkazala hišo ameriškega Jurčiča Marka Twaina v Hannibalu v Missouriju in mi pripravila veliko veselje, da sem se po dveh mescih sešel z mlado bengalsko družino, ki je doma na robu moje fare. Gospod Bose se specializira v posebni inženirski stroki, za katero se je bil usposobil že v Nemčiji. Verjetno bo za stalno ostal v Združenih državah. Bogata Amerika kupuje majhne trgovine in jih združuje, odkupuje manjša podjetja in jih amalgamira v velike truste; njen dolar kupuje tudi intelekt in duha in ju absorbira. Nekontrolirana sila zasebnega kapitala postaja zmaj. Sloviti brazilski nadškof Helder Cãmara jasno pokaže na tega zmaja, ko pravi, da je komunizem in kapitalizem ena in ista zver z dvema glavama. Svet čaka svetega Jurija...

Ko sem spet čakal na svojega konjička, da me iz Chicaga popelje čez Cleveland v New York in po 22 letih proti očetovemu domu na Vrhniko, je pristopil k meni eden mladih študentov in mi ponudil časopis s pozdravom: Brat, Jezus te ljubi! Začuden sem ga vprašal, koliko stane časopis, pa mi je odvrnil, da je za Jezusove brate zastoj. S prijateljskim nasmehom mi je pomahal in izginil v množici. Rad bi skočil za njim, a moral sem paziti na prtljago. Prepričan sem, da ga je poslal Kristus, da me zbudi iz utrujenosti in osamelosti, ki je pri priči splahnela. Zahvalil sem se Gospodu za njegov pozdrav po enem njegovih hipijev. Amerika zna delati krivico, zna hoditi po širokih avenijah, ki vodijo proč od Boga, a ta zemlja ima tudi toliko dobrega v sebi, da ji On obuja sinove in hčere, ki pripravljajo pot velikemu povratku.

Dežela polnočne Amerike ostaja za mano. Spet sem z aviona zagledal obrise Evrope z irske strani, počakal v Londonu za dve uri in nato odletel v Rim.

Tu pa se začenja že drugo poglavje moje poti, nič manj zanimivo kot prvo. O tem bom nekaj popisal v Ave Maria; kadar pa bom utegnil, bom pa napisal še kaj za svoje drage prijatelje okrog Katoliških misijonov.

VZGOJA DOMAČE DUHOVŠČINE

KAREL WOLBANG C.M., Združene države. (Nadaljevanje.)

ERNEST MIHAEL AKHONG'O je bil rojen v katoliškem misijonu Malindi leta 1947, krst je prejel naslednje leto, birmo pa 1959. Leta 1965 je začel študirati v malem semenišču v Kakamega. 1968 je dosegel že maturitetno diplomu. Leto pozneje je vstopil v bogoslovnico v Nairobiju, kjer je po dveh letih filozofskega študija začel prvo leto teologije.

Generalni vikar Twomey omenja v priporočilnem pismu, da „po človeško gledano Ernest dobro kaže in upati je, da bo štiriletni bogoslovni študij uspešno končal. Za našega škofa je seveda velika pomoč, ko je dobrotnik iz Argentine prevzel stroške za njegovo šolanje. Imel bo posebno mesto v naših molitvah in pri maši, Ernesta pa bomo vedno znova opomnili na njegovo dolžnost do svojega dobrotnika.“

Svojemu dobrotniku v Argentino pa je hvaležni bogoslovec Ernest Akhong'o 5. februarja lani pisal preprosto, pa iskreno pismo: „Z resničnim veseljem se Vam prvič oglašam. Rad bi Vas zahvalil za Vašo veliko pozornost, ki jo meni in mojima študiju izkazuje. Vaša finančna pomoč me je rešila velike skrbi šolnine, ki me je tako mučila.

Doma smo štirje fantje in štiri dekleta. Oče ima velike težave s plačevanjem šolnine za vseh osem: zasluži le malo z obdelovanjem skromnega vrta. Je preprost, navaden kmet: vsa družina zavisí od tistega koščka zemlje, ki jo za naše potrebe obdeluje.

V semenišču sem že deset let. Prva štiri sem bil v semenišču sv. Janeza v Rakwaro, škofija Kisii. Druga štiri sem študiral v semenišču sv. Petra, v Kakamegi, v škofiji Kisumu, kamor pripadam. Zdaj pa korčujem drugi letnik filozofije v velikem semenišču v Nairobiju. Če bo šlo vse po sreči, bom konec leta 1975 posvečen v duhovnika.

Še enkrat globoka zahvala za vse, kar zame žrtvujete.“

V krajšem pismu za lanski božič se svojemu dobrotniku znova zahvali. Sporoča mu, da je 5. septembra 1971 prejel tonzuro, pa da bo 1975. končal pripravo na mašništvo, z letom dušnopastirske preskušnje na fari.

„Božični prazniki so blizu,“ je zapisal, „in vsaj kratko bi Vam rad sporočil, kako Vam želim blagoslovljene praznike, globoko hvaležen za vse, kar duhovno in finančno zame storite vsa ta leta. Mnogih skrbi ste me rešili, veliko laže in z večjo resnostjo sledim božjemu klicu v svoj duhovniški poklic. Naj Vas Bog blagoslavlja v letu, ki je pred Vami.“

Ko je dobrotnik v Argentini zaradi inflacije izgubil večino svojih prihrankov v banki, sem Boga prosil, da mu kako drugače pomaga kriti obljubljeni pomoč za tega duhovniškega kandidata. Molimo skupno, da tudi za to težavo najdemo primerno rešitev, saj nas je veliko in z ne-

kaj dobre volje takšne probleme lahko mimogrede rešujemo. Pa tudi če bi kdo drug moral nadaljevati z vzdrževanjem, ki ga je argentinski dobrotnik tako požrtvovalno začel, naj le-ta misli, da je Bog videl njegovo dobro voljo in pripravljenost ter vpisal v knjigo življenja zaslužnje, ki mu pripade. Zahvaljen Bog za takšne zglede krščanske zrelosti! Mnogo jih je, ki imajo sami prav malo, pa niso ne mirni ne srečni, dokler še tega malo ne dele s tistimi, ki imajo še manj kot oni. Vzdrževanje bogoslovcev so takšna dobra dela in dobrotnik v Argentini prav gotovo misli na očeta osmih otrok, ki v potu svojega obraza obdeluje vrtilč, da svoje otroke primerno pripravi na življenje.

MICHAEL KIP TOROR je januarja 1971 pisal skupini svojih dobrotnic, ki v Gorici zbirajo lire njemu v pomoč, lepo pismo iz semenišča sv. Tomaža Akvinca v Nairobiju: „Pravkar sem izpolnil 24 let. Rojen sem bil v manjšem kraju Kamn'geamy, v okraju Handi, v kenijski provinci Riftova dolina. Prva leta sem študiral v rojstnem kraju. A moje pravo šolanje se je začel, ko sem bil star deset let. Dasi starši niso bili premožni, so s tistim malo, kar so imeli, poskrbeli za moj študij prav do zdaj. Z veliki težavami sem se prebijal skozi ta študijska leta.

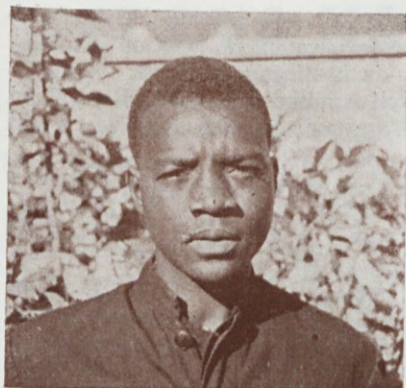
Moj oče, ki me je pri študiju največ podpiral, je leta 1960 umrl. Je tudi sam skrbel za nas vse. Po njegovi smrti je mama poskušala to, kar je delal oče: moram priznati, da je precej uspela. Leta 1961 mi je svetovala, naj poskusim z malim semeniščem; nisem se upiral. Vstopil sem naslednje leto. Življenje v semenišču se mi je zdelo precej težavno. A 1968 sem le skončal svoj gimnazijski študij in prejel diplomu. V veliko semenišče so me sprejeli leta 1969; zdaj se trudim za svoj dvig in napredek. Končujem drugi letnik filozofije; vse gre kar nekam

Ernest Mihael Akhong'o

Mihael Kip Toror

Andrej Kasera

David Ouma

lepo od rok. Srečen sem sedaj veliko bolj: semeniško življenje sem zares vzljubil. Naše semenišče je v predmestju prestolnice Nairobi, prav blizu narodnega parka. — Želim Vam vse dobro, kot tudi Vašim.“

Za božične praznike lani se je svojih dobrotnic spet spomnil in zapisal: „Končujem 1. letnik teologije in letos sem kar dobro oral. Posebej sem Vam hvaležen za Vaše molitve, ker vem, da so mi skozi vse leto zares pomagale. Enako sem tudi hvaležen za vso dosedanjo in bodočo finančno pomoč. V celoti je bilo azdnje leto uspešno, če izvzamem nekatere pomanjkljivosti. Sami veste, da se jih ne bomo nikoli docela otresli. Tudi moje počitnice so bile zelo zanimive. Enkrat sem šel na severovzhodni konec Kenije, da sem rojakom pomagal pri poljskem delu: tam so zelo siromašni. Tisti konec, kjer sem delal, je marca neznansko požgala suša. Delo med temi ubogimi ljudmi me je prevzelo s skrbjo za nje in zbudilo v meni željo, da se za siromake zavzamem še bolj. Končujem z iskrenimi željami za svete božične praznike in srečno novo leto.“

ANDREJ KASERA. 20. avgusta 1972 je generalni vikar Twomey priporočil novega kandidata, bogoslovca Andreja Kasera. Razmere v velikem semenišču v Nairobiju so se uredile, v težave ni bil zapleten noben bogoslovec iz škofije Kisumu. Mimogrede je gen. vikar obiskal v Fort Portalu v Ugandi s. Silvo Žužek, v državni bolnišnici v mestu Thika pa s. dr. Agnes Žužek (ta je sedaj v Abesiniji, kot smo že poročali). Zahvaljuje se tudi za novo vzdrževalnino neimenovane dobrotnice iz Trsta. Tokrat priporoča bogoslovca Andreja Kasero, zelo obetajočega semeniščnika. Čeravno je bil šele v 2. letniku filozofije. Rodil se je leta 1948 in bil takrat tudi krščen. Birman je bil leta 1963. Malo semenišče v Kakamegi je skorčal 1964. Leta 1965 pa je maturiral. V veliko semenišče je šel leta 1970. Zdaj je v 1. letniku teologije. Prilaga tudi sliko za dobrotnico.

Bogoslovec Andrej Kasera pa je že 1970 sam pisal svoji dobrotnici v Trst: „Srečen sem, ker Vam pišem svoje prvo pismo. Želim Vam blagoslovljen božič. Najbrž Vam je znano, da končujem 2. letnik filozofije in da bom po prejemu nižjih redov vstopil v veliko semenišče. Brez Vaše pomoči bi tega ne mogel. Zato pa sem Vam tudi globoko hvaležen. Vesel sem, da smo se spoznali.

Nekaj besed o mojih domačih: Starši so še živi. Najstarejša sestra in starejši brat delata. Jaz sem tretji. Četrta je sestrica, ki je redovnica v samostanu. Mlajši trije pa hodijo še v ljudsko šolo. V semenišču sem že sedem let in pravkar končujem drugo leto filozofije.“

Tržaška Marijina družba je prav gotovo ponosna ob vedno novih dobrotnicah bogoslovske akcije. Sodelavka gdč. Marija Hladova naj mi oprostí, če se ji ob tej priložnosti zahvalim za zvesto sodelovanje.

DAVID OUMA. Po dobri sodelavki MZA, gdč. Mariji Hladovi, je vzdrževanje bogoslovca Davida Oumaja prevzela druga neimenovana družbenica iz Marijine družbe v Trstu, na Via Risorta 3. Bogoslovec David se je svoji dobrotnici takole predstavil:

„Prejmite moje pozdrave iz Kenije. Rodil sem se leta 1950. Na duhovski poklic sem prvič začel misliti leta 1962. Na mojo srečo sem bil 1964. sprejet v malo semenišče sv. Petra v Kakamegi. Februarja 1970 pa sem vstopil v veliko semenišče sv. Tomaža Akvinca v Nairobiju, kjer pravkar študiram prvo leto filozofije. Študij v semenišču mi je zelo všeč in upam, da bo zanimanje zanj do konca semeniških let še poraslo. Zelo sem Vam hvaležen za Vašo pomoč, naj že meni osebno, naj tudi škofiji Kisumi, kamor spadam.“ (Pismo je pisano za božič leta 1970.)

Za božične praznike 1971 se dobrotnici spet zahvali, da mn omogoča pripravo na duhovniški poklic. „Zadnji dve leti sem pri študiju filozofije čutil blagodejni vpliv vaše pomoči in vaših molitev,“ je zapisal. „Molite, da bom v istem duhu lahko nadaljeval tudi 1. letnik teologije, ki ga bom začel 1972. Iz srca Vas zahvalim za vse in Vam želim srečno novo leto.“

Tržaška Marijina družba vsa leta od začetka bogoslovske akcije vneto pioniri po vseh kontinentih in je doživela že prenekatero posvečenje svojih kandidatov. Naj Bog namnoži vedno nove duše, ki bodo pionirile v tej smeri. In kar velja za sodelavko MZA gdč. Marijo Hladovo v Trstu, velja prav tako za gdč. Rozo Čucatovo, teto našega misijonarja Ivana Štante CM na Madagaskarju, ki dela v Marijini družbi v Gorici. Prva je služkinja, druga pa upokojena učiteljica, obe pa sta polni misijonskega duha Kristusove ljubezni. Venomer mi hodijo v misel Kristusove besede, da si Bog izbira najbolj preproste za velike naloge v božjem kraljestvu. Ti pišejo zgodovino, ki spreminja obličje sveta na vseh kontinentih, kjer Cerkev neumrjčče duše rešuje in osvaja svet za Kristusa. (Op. uredništva: Roza Čucati je med tem v Gorici umrla. Naj plemenita misijorska dobrotnica počiva v miru!)

SPET DVA NA MADAGASKAR

Iz Pariza sta se nam tik pred odhodom na Madagaskar oglasila dva nova slovenska misijonarja, škofijski duhovnik Janko Slabe in škofijski bogoslovec Selak Ivan, oba iz ljubljanske škofije.

Naš sobrat Alojzij Klančar, ki že okrog trideset let deluje v centralni hiši lazaristovske družbe v Parizu, je bil in je vsem slovenskim misijonarjem in misijonarkam, ki pridejo iz domovine ali od drugod v Pariz, da si tam uredijo vse potrebno za pot na „rdeči otok“, resnični mentor po tem „mestu luči“ in takorekoč poslednji pozdrav domovine in slovenstva pred njih odletom. Brat Lojze Klančar je torej povabil nova misijonarja, naj se pred odhodom oglasita „Katoliškim misijonom“ s slikama in pismom, da se predstavita misijonskim prijateljem po svetu, ki jima želijo biti ves čas njunega misijonskega življenja v duhovno in gmotno oporo. Takole se glasi njuno prvo misijonsko pismo, ki ga je v imenu obeh napisal duhovnik Janko Slabe tik pred svojim odletom:

Pariz, 13. IX. 1972.

„Ne bi se Vam rada predstavila kot velika misijonarja, ko sva še oba mlada in v misijonskih vprašanjih neizkušena. Vendar Vam piševa

Janko Slabe

Selak Ivan

zaradi medsebojne povezave misijonarjev, ki nastaja prav po slovenskih verskih listih, posebej še po „Katoliških misijonih“, ki jih Vi izdajate.

Zastopava vsak del Slovenije, Ivan Dolenjsko, jaz pa Notranjsko.

Doma sem iz Rovt nad Logatcem. V osnovno šolo sem hodil v Rovtah in v Litiji, v gimnazijo pa v Pazinu, dočim sem se za duhovništvo pripravljaj v Ljubljani. Eno leto sem bil kaplan v Zagorju ob Savi, kar mi je zelo koristilo. Skupaj smo živeli g. dekan in trije kaplani ter vodili pet župnij. Za misijone sem se odločil v četrtem letniku bogoslovja, za stvar pa sem se navdušil že preje kot član misijonskega krožka v bogoslovnem seminšču.

Kot sem že omenil, je Ivan iz Dolenjske, iz Dolenje vasi, župniija Šent Peter, Otočec. Osnovno šolo je obiskoval doma, poklicno šolo pa v Novem mestu, kjer se je izučil za kolarja. Med tem se mu je vzbudila želja po duhovniškem poklicu in je zato že v Novem mestu začel obiskovati gimnazijo in jo dokončal v Ljubljani. Podobno kot Peter Opeka želi tudi on pomagati slovenskim misijonarjem kot laični pomočnik nekaj let, nato namerava dokončati teološke študije.

Z Ivanom se danes ločujeva za nekaj časa. Ivan odleti na Madagaskar čez teden dni, jaz pa že danes, 13. IX. 1972. Želela sva se Vam skupno predstaviti, ker sva istočasno odšla iz Slovenije.

Za boljše medsebojno poznanje prilagava vsak svojo sliko.

Oba Vas iskreno pozdravljava in se priporočava v molitev.

Janko Slabe in Selak Ivan."

Kako ne bi bili veseli tega pisma! Veliko se je sicer že govorilo o novem misijonarju, ki bo odšel iz ljubljanske škofije na Madagaskar, a nič gotovega še nismo vedeli, še manj o tem, da se mu pridruži že „skoraj duhovnik“, bogoslovec iz predzadnjega letnika. No, pismo nas je povsem potrdilo o obeh požrtvovalnih novih močeh, ki sta med tem že oba najbrže pridno v knjigah za spoznavanje jezika in dežele, v katero ju je prenesel jekleni ptič. Ko se je torej Peter Opeka CM, ki je dve leti tako krasno deloval kot graditelj novega misijonskega središča in organizator mladine v Vangaindrano, moral s težkim srcem posloviti in iti na študije v Pariz, da doseže duhovništvo, sta vrzel izpolnili kar dve novi môči. Tako se malgaški misijon nevzdržno razvija s sodelovanjem treh slovenskih škofij in Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega in lepo se uresničuje stari, vedno znova potrjeni rek: v slogi je moč!

Čestitamo novima misijonarjema k odločitvi in k odhodu in jima želimo veliko božje pomoči pri vseh začetnih težavah v njunem idealnem prizadevanju! Obljubljamo jima molitev in tudi siceršnjo vsaj skromno sodelovanje.

naši misijonarji pišejo

INDIJA

Najprej nekaj o dveh salezijanskih misijonarjih:

G. PAVEL BERNIK SDB, ki deluje v kraju Imphal, nam še julija lanskega leta piše sledeče:

„Preden se zakopljem v duhovne vaje, ki jih bom imel v škofiji Dibrugar, naj se Vam vsaj kratko oglašim. S seboj sem prinesel na škofijo letno poročilo našega delovanja v Imphalskem področju: Katoličanov okrog 2500, katehumenov 380, prirastek v zadnjem letu 970 novokrščencev. Verniki in katehumeni so zelo razkropljeni, ker je prebivalstvo po hribih zelo redko naseljeno. Da dosežemo nekatere podružnice, moramo potovati cel dan vožnje z jeepom, potem pa še dva dni peš čez hribe in doline. Zato še nismo utegnili obiskati vseh vasi, kamor nas vabijo. Verniki in katehumeni pripadajo Naga plemenom, ki pa ne spadajo v upravno enoto Nagaland, temveč sosednji upravni skupini Manipur. Tukaj je trenutno pet misijonskih postaj z 20.000 verniki. Pred 18 leti tu sploh ni bilo katoliškega misijona. Misijonarji so vsi, razen mene, Indijci, domačini iz južne Indije. Imamo pa že tudi nekaj Naga bogoslovcev, bodisi škofijskih bodisi redovnih.“

Leto kasneje misijonar piše od istotam in se najprej zahvaljuje za denarno pošiljko iz sklada zanj in za

svoje slovenske sobrate v Indiji. Potem pa pravi:

„Je pač veselja dan, ko nam slovenskim misijonarjem prispe letna pošiljka misijonskega sklada. To se ponavlja iz leta v leto, tako da se človek kar navadi na to in vsa stvar zgleda enostavna. Pa vemo in se z globoko hvaležnostjo zavedamo, da je oni košček papirja, ki mu pravimo ček, sad velikih žrtev naših rojakov, posebno na tujem, ki niso bogve kako premožni. Je tudi sad pridnih in požrtvovalnih misijonskih sodelavcev v zaledju, ki organizirajo predavanja, nabirke, tombolo. Je sad resnega izdajanja „Katoliških misijonov“ ter delovanja Slovenske misijonske zveze. Naj bo Bog bogat plačnik vsem, ki na ta način delujejo za razširjenje Njegovega kraljestva na zemlji!

Hvala Bogu, naše delo napreduje. Ker se pa prav sedaj začena deželna doba, ko zelo malo potujemo, se bo že našel kak trenutek za kako daljše poročilo. V temlem pismu naj Vam odgovorim samo na eno vprašanje, ki mi ga stavite v zadnjem pismu: Kakšen je moj položaj, ki ga imam kot edini beli misijonar med sobrati domačini.

Ker nisem predstojnik misijona niti ne župnik tukajšnje župnije – to odgovornost ima ravnatelj naše gimnazije – in sem na željo g. škofa kot spiritual na razpolago misijonarjem in misijonarkam, ko se začetkom vsakega meseca povrnem s po-

tovanj, nimam težav. Dobra polovica misijonarjev, bodisi sobratov salezijancev bodisi svetnih duhovnikov, je imela stike z menoj, ko so bili še gojenci semenišča ali po naših vzgojnih zavodih. Zato se dobro poznamo in lepo razumemo. S tem pa ni rečeno, da v misijonih ni nikakih težav. Te se pojavljajo v odnosih med redovnimi in škofijskimi duhovniki na eni strani, na drugi strani težave, ki nastopajo med misijonarji, bolj ali manj domačini, in med sodelavci, ki pridejo iz daljne južnoindijske države Kerale, ki so pa v absolutni večini po vseh župnijah. Ponekod so te težave prešle tudi med vernike in v njih odnosih do dušnih pastirjev, ki so „od drugod“. Ti zelo človeški problemčki prihajajo na površje posebno sedaj, ko se govori o novi škofiji na teh hribih, ki naj bi se odcepila od škofije Dibrugarh. Nova škofija pomeni nov škof in tu ne bo šlo brez težav. Pa to ni nič novega pod soncem. Sv. Cerkev gre navkljub človeškim slabostim naprej in tudi tukaj lahko z optimizmom zremo v bodočnost.“

V južni Indiji deluje tudi misijonski BRAT IVAN KEŠPRET, SDB, zelo učinkovit sodelavec. Pisal nam je najprej maja meseca lani, in sicer tole:

„Spet so me prestavili. Lani sem bil v Tirupatturju kot ekonom, letos pa sem v Madrasu. Delo je malo drugačno kot prej. Tukaj imamo tiskarsko šolo. Nad 60 fantov se uči te stroke. Po štirih letih dobijo diplomo in se lahko dobro zaposlijo. Pred nekaj časa smo prejeli Offset stroje in ta oddelek so meni poverili. Na stara leta se moram učiti novih reči. Tisk je zelo važno sredstvo za širjenje božje besede, zato je moje delo lepo, čeprav ne tako lahko.

Pred nekaj dnevi sem se vrnil iz Kotagirija, kjer smo imeli duhovne vaje, obenem pa tudi nekaj počitnic na hladnem kraju. Oboje je potrebno. Sprehodi med čajnimi nasadi in obiski vasi plemena Toda so bili zelo zanimivi. To pleme Toda so prebivalci hribov Nilgiriye. Živijo v posebnih hišah in imajo zelo zanimive navade. Oblečeni so, moški kot ženske, v dolge, rimskim togam podobne obleke. Častijo boginjo Tekis. V njenem templju ji darujejo mleko bufalov. Njihov duhovnik živi v mali kolibi poleg templja in za čas njegove službe, ki navadno traja nekaj mesecev, ne sme živeti ob svoji ženi in družini.

Madraška škofija se pripravlja na praznovanje 19 stoletnice smrti sv. Tomaža. Upajo, da bo to praznovanje vsaj mali korak Indije bližje Kristusu. Skoro dvatisoč let je že, odkar je Indija čula prvo oznanilo evangelija, a drevo Cerkve je še vedno tako majhno. Kaj je temu vzrok? Najbrž smo preveč sebični, delamo bolj za svoj ugled kot za Kristusa. Naj nam Gospod da gorečnosti, nam misijonarjem in vsem indijskim kristjanom, da bomo praktično živeli po evangeliju, kajti edino tak zgled nam bo približal naše hindujske brate.“

Naslednje pismo brata Kešpreta je z dne 4. januarja tega leta, iz Madrasa:

„Smo še v božičnih počitnicah, fantje se še niso vrnili od doma, zato imam na razpolago nekaj časa, da Vam pišem. Želim Vam srečno in blagoslovljeno novo leto. Zahvalim se Vam še enkrat za poslano dolarje, ki so nam zelo prav prišli. Tukaj je toliko revščine, da tudi če bi imel milijone na razpolago, bi se kaj malo poznalo. Vsak dan trkajo na vrata reveži in prosijo pomoči. Bil sem več kot 20 let v Tirupatturju. Veliko lju-

Brata Kešpreta sobrat duhovnik Murphy SDB na mrtvaškem odru.
Spodaj: množice pri pogrebu.

di me pozna. Zdaj ko sem v Madrasu, me hodijo obiskovat, seveda vedno z željo, da bi jim kaj pomagal in dobil zanje kako delo. Moj predstojnik mi je dovolil, da lahko del vsote uporabim za te revne ljudi. Torej v imenu teh se Vam zahvaljujem, kakor tudi vsem misijonskim prijateljem.

V teh dneh bi morali praznovati 19 stoletnico smrti apostola sv. Tomaža. V teku so bile velike priprave. V Madras bi moralo priti na tisoče ljudi z vsega sveta. Zaradi vojne med Indijo in Pakistanom so zdaj to proslavo preložili na bolj ugoden čas. Namen teh proslav je bil, poživiti vero in apostolsko gorečnost med Indijci. Odpreti oči in videti potrebe bližnjega. Salezijanska provinca je v Madrasu, v bližini kraja, kjer je bil sv. Tomaž mučen, zgradila 50 hiš za uboge družine. To je gotovo zelo praktična proslava velikega jubileja.

V teku enega meseca smo izgubili dva odlična duhovnika. Oba kar nenadno. Bila sta moja predstojnika. Prvi je bil Indijec, nadarjen, odličen vzgojitelj. Mlado in staro je pritegnil s svojo špansko kitaro in lepim glasom. Umrli mi je takorekoč v naročju. Zjutraj je ravno končal duhovne vaje za šolsko mladino. Velika

skupina ga je spremljala, ko se je vračal domov. Niso vedeli, da je to bila njegova zadnja pridiga. Bil je star samo 34 let.

Drugi je padel točno mesec dni pozneje. Z univerzitetnimi študenti je igral kriket, ko ga je sredi razgibane igre zadela srčna kap. Tudi on je bil moj ravnatelj nekaj let, po rodu Anglež. Pogreb je bil pravo zmago-slavje pokojnega. Vrzeli, ki sta jo ta dva salezijanca zapustila, je zelo občutna, vendar upamo, da nam bo Bog poslal novih moči.

Našo tiskarsko šolo počasi opremljamo. Od jutra do večera sem zaposlen v njej. Počasi se uvajam in postajam domač v stroki. Offset zahteva veliko natančnosti. Kljub pazljivosti se včasih kaj ponesreči. Pred mesecem dni smo tiskali večbarvni koledar. Ko smo delo začeli, je bilo lepo in suho vreme, po prvih dveh barvah je pa začelo deževati in papir se je zaradi vlage raztegnil. Od tisi rdeče in črne barve se niso več strinjali s prvima dvema barvama. V Indiji se veliko tiska. V Madrasu imamo veliko število tiskarn. Seveda se ne more nobena kosati s kvaliteto Evrope in Amerike. V kvaliteti smo še precej zaostali.“

ROJAKI PO VSEM SVETU!

Toplo Vas prosimo: darujte v sklad vseh slovenskih misijonarjev! Vsak od njih pričakuje, da se ga letno spomnimo vsaj z malim darom. Hvala Bogu, število misijonarjev porašča, a zato mora kajpada porasti tudi naša misijonska dobrodelnost. Zdaj je skoraj 90 misijonarjev na delu v našem imenu v vinogradu Gospodovem. Če bi vsak prejel na leto vsaj 1.000 dolarjev od nas, bi se že nekaj poznalo. A zbrati bi bilo treba letno 90.000 dolarjev..., a jih zberemo komaj nekaj čez 20.000! Rojaki, dajte, spomnite se slovenskih misijonarjev!

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

V DOMOVINI JE UMRL VNETHI MISIJSKI GOREČNIK MATIJA ČONTALA CM

Dobili smo sporočilo, da je 31. avgusta od kapi zadet umrl v Celju lazarist Matija Čontala, v 75 letu starosti in 54. letu duhovništva.

Vsa Slovenija pozna tega neumornega redovnika, saj je prekržaril vso deželo ne vemo kolikokrat in imel v nešteti župnijah ljudske misijone, duhovne vaje, evharistične pobožnosti. Njegovo bagato delo spada med najlepše strani letopisov Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega.

Na tem mestu se ga pa spominjamo pred vsem kot vnetega sodelavca pri misijonskem delu med pagani. Nikdar ni šel sam v misijone, a je zanje storil toliko! Od mladih let do svoje smrti! Vsakega misijonarja je podprl, ljudi navduševal za misijonsko sodelovanje, zbral velike vsote misijonom v pomoč. Bog ga je obdaril s čudovito ljubeznivostjo, s katero si je pridobil srca, pa ne zase, ampak za božje kraljestvo. Tako so se na njegovo prijazno besedo odpirale roke in ljudje so z veseljem darovali za „njegove“ misijonarje. O vsem tem anali najbrže ne bodo pisali. Zato je pa tem bolj potrebno, da se ga spomnijo „Katoliški misijoni“, ki jih je s svojim zanimanjem, pomočjo in vnetim sodelovanjem podpiral v vseh njih akcijah skozi pol stoletja.

Naj dobremu gospodu Matiji Bog povrne vse korake, ves trud, vso ljubezen in nenehno pripravljenost, da pomaga. Do zadnjega je bil na poti. Ni bilo časa za počitek, razen v letih zapora in kadar ga je bolezen priklenila na posteljo. Omahnil je sredi dela. Zdaj pa bo čas, ne čas, ampak večnost, da se spočije pri tistem Bogu, pri katerem je črpal svojo dobroto.

IZ MISIJONSKEGA DELOVANJA O. KOKALJA JOŽETA D. J. V DOMOVINI

Misijonar o. Jože Kokalj iz Zambije je za šest mesecev zapustil svoj misijon, a misijona prav za prav ni zapustil, ampak vseh teh šest mesecev deluje zanj in za misijone sploh. Ko to pišemo, je že nazaj v Zambiji in se je takoj vrgel na novo v bogato življenje in vrvenje svojega razgibanega delovnega področja. O njegovem delu v domovini smo enkrat že poročali, zdaj naj pa iz njegovega pisma z dne 19. VII. letos, ki nam ga je pisal iz Dunaja, objavimo vsaj nekatere, za misijonsko življenje v zaledju zanimive podatke:

„Danes sem imel mašo v glavni hiši moderne redovniške družbe: Caritas socialis na Dunaju. Spominjali smo se sv. Vincencija Pavelskega in molili tudi za vse slovenske lazariste in usmiljenke.

Caritas socialis ima le eno Slovenko v svojih vrstah, zdravnico dr. Matko Klevišar, ki bo septembra položila svoje prve zaobljube. Zelo smo z njo povezani in upamo, da bodo še druga dekleta sledila njenemu zgledu.

Na Koroškem mi je bilo silno lepo. G. Kopeinig, vodja slovenskega misijonskega dela med koroškimi rojaki, je res misijonska duša. Vsega sem v domovini in na Koroškem imel 91 nastopov (39 pridig, 34 skioptičnih predavanj in 18 skupinskih srečanj). Tri skupinska srečanja bom še imel prihodnji teden.

Zelo lepa je bila nova maša Janeza Mlakarja D.J. v Srednji vasi, dne 7. julija. Vse je bilo v misijonskem vzdušju: moja pridiga, prisotnost novomašnikove sestre Kristine, ki je tudi iz Zambije priletela na novo mašo, in govor pri kosilu. Govor pri obedu je imel zelo lep dr. Vilko Fajdiga o misijonskem duhu. Govor je bilo pri kosilu nad 200.

V nedeljo pred tem pa sem bil na dveh novih mašah novomašnikov - bodočih misijonarjev. To sta minorit Janez Žurman, ki je bil posvečen v Ptuj, in Edi Kreševac, duhovnik mariborske škofije. Tako imamo med letošnjimi novomašniki kar tri misijonske poklice. To sem v pridigi pri Mlakarjevi novi maši posebej naglasil. Kam bosta šla ona dva, se še nista odločila.

Moja knjiga „Iz sončne Zambije“ je končana. 10. avgusta jo dam v tisk. Obljubili so, da bo tiskana še ob pravem času pred misijonsko nedeljo. Bomo videli. Takoj Vam jo bodo poslali na ogled. Izdajamo jo v jezuitski samozaložbi. Predgovor piše dr. Fajdiga v imenu medškofijskega misijonskega sveta. To je nekaka slovenska misijonska centrala, ki je dobro zamišljena in ima predstavništvo vseh škofij in misijonskih redov, kot sem Vam že pisal.

Pri srečanju mladih, ki se zanimajo za delo v misijonih, sem imel 18 poslušalcev. Vsi so bili povabljeni osebno, ker se že poznamo z njihovimi idejami. Poklicev bo še, le potrpeti moramo in se ne pre nagliti. Pred vsem naglašam, da želimo le tiste, ki Afriki lahko tudi kaj strokovno nudijo.

Naš misijonski kandidat Jože Grošelj D.J., ki je končal filozofijo v Zagrebu, gre v Dublin na študij angleščine in v teologijo.

Mlakarjeva Kristina je zaprosila še za novo triletno pogodbo.“

Tako o. Jože Kokalj v pismu iz Dunaja. Zdaj pa že pričakujemo kako njegovo pismo iz Zambije po vrnitvi, v katerem nam bo gotovo kaj povedal, kako se je znašel tam po polletni odsotnosti. Sicer smo prepričani, da se je vrgel na delo še z večjo vnemo, saj se gotovo čuti na še bolj trdnih nogah, ko je mogel tako lepo utrditi prepotrebno zaledje na svojem obisku v domovini in med izseljenci. Bog ga blagoslavlja!

MISIJONARKA USMILJENKA S. DANIJELA ŠEME Z MADAGASKARJA V DOMOVINI IN V BEOGRADU

Poročali smo že, da je po več kot šestih letih dela na Madagaskarju šla na počitnice v domovino s. Danijela Šeme, ki je poleg tega spremljala na okrevanje misijonsko zdravnico s. dr. Justino Rojc. Misijonarka nam je o svojih doživetjih doma in v bivšem delokrogu državne bolnice v Beogradu pisala pismo, iz katerega objavljamo vsem zanimive tele stvari:

„Včeraj, ko sem bila doma v Žalni na Dolenjskem na farnem žegnanju, sem se v moje veliko presenečenje pozdravila z Vašima misijonskima sodelavkama iz Slovenske vasi pri Buenos Airesu, mojima dragima sofarankama Marijo in Ivanko Goršetovo (dve sestri poročeni z dvema bratoma Gorše, op. ur.). Te Vam bosta prinesli trak, ki ga zdajle za Vas posnemam. Na traku je več stvari: malgaške cerkvene in narodne pesmi, pa malgaška narodna himna, in na koncu moj poslovilni govor, ki sem ga imela pred Malgaši. preden sem odšla. Tako boste mogli poslušati moje znanje malgaščine... Ta govor je prav po njihovem običaju, zato boste opazili, kako govorim z občutjem žalosti in z znižanim glasom, kakor je tu običaj. Kar je pesmi, so jih zapele naše aspirantinke. Na drugi strani traka pa je posneta slovesnost Baragu v čast, ki je bila v Dobrniču na Dolenjskem. Nadškofova maša in pridiga, v navzočnosti 16 duhovnikov iz različnih krajev: Združenih držav, Nemčije, Avstrije, Beograda in drugod. Pri tej Baragovi proslavi sem bila navzoča tudi jaz in sem imela zvečer za ljudi skioptično predavanje iz delovanja današnjih misijonarjev na Madagaskarju. Tako predavanje sem imela še na mnogih krajih v Sloveniji, ker so me gg. župniki povabili, navadno kar v cerkvah. Ljudje so se radi udeleževali, posebno tudi mladina.

Doživela sem celo možnost, da sem pokazala naše delo na Madagaskarju na Beograjski medicinski fakulteti, na I. in II. kirurški kliniki, kjer sem delovala pred mojim odhodom na Madagaskar. Ko sem po šestih letih obiskala osebje teh klinik, me je moj nekdanji predstojnik na II. kirurški kliniki povabil, naj pokažem slike in kaj povem iz mojega zdravstvenega delovanja. Predavanja se je udeležilo več profesorjev in docentov, okoli 20 zdravnikov, več bolniških sester ter bolničarjev, vsega skupaj približno 80 poslušalcev, natrpanih v zdravniški biblioteki! Kajpada je bilo med njimi tudi več zavednih komunistov, sicer pa na splošno predvsem pravoslavni. Niso se mogli načuditi, v kakšnih okoliščinah in pogojih na Madagaskarju zdravimo in s kakšnimi sredstvi. Čudili so se tudi, da se moremo truditi povsem zastonj. Obljubili so mi svojo osebno pomoč, ki mi jo bodo izročili, ko se vrnem v Beograd septembra meseca, kot kolektivni dar za moje bolnike na Madagaskarju. Isto se je ponovilo na I. kirurški kliniki. Potem pa še na medicinski šoli, na kateri sem skočala 4 letno medicinsko šolanje; tja me je povabila zdravnica direktorica. Tudi tu je bilo navzočih veliko število proforsorskega zbora in so mi tudi obljubili nabirko „za tu moju siročad i bolesnike“. Prosila me je, da se v septembru spet oglasim in bo povabila vse bivše učenke, da se udeleže novega prikaza našega tamkajšnjega delovanja.“

VZTRAJNO DELOVANJE KROŽKA V GILBERTU, ZDA.

IZ Gilberta smo prejeli sledeče poročilo o najnovejšem misijonskem povdigu članic tamkajšnjega misijonskega krožka pod vodstvom ge. Anice Tusharjeve:

Naš misijonski krožek na Gilbertu še vedno obstaja in prav lepo dela. Za Veliko noč smo priredile prodajo peciva in žele lep uspeh, obenem pa tudi nemajhen sloves slovenski kuharski umetnosti pri Neslovcenih. Nas je le 12, kakor apostolov, pa smo s to prireditvijo izkupile dobrih 350 dolar-

jev. Nobena se ni ustrašila žrtve, četudi tričetrtrine članic dela dnevno v tovarni. Na mesečne sestanke zelo rade prihajajo; tam se poleg misijonske tvarine tudi še o marsičem pogovorimo, posvetujemo ter delimo skupno veselje, pa tudi težave, ki jih ne manjka.“

DELO MISIJONSKE ZNAMKARSKE AKCIJE V ZDA

Našim bralcem je že bolj ali manj znano, kako odlično deluje takozvana Misijonska znamkarska akcija pod vodstvom č. g. Karla Wolbanga CM oziroma kar dveh odborov, ki si jih je organiziral v pomoč širokorazprednemu misijonskemu delu med rojaki pred vsem v Združenih državah, pa tudi po drugih krajih, kjer bivajo Slovenci po svetu. Že samo obilni in podrobni sezname darov, ki se zberejo in odpošljejo misijonarjem iz te Misijonske znamkarske akcije in so bili objavljeni v eni zadnjih številčk KM, so zgovorni.

V okviru te akcije je zadnji čas delovni sobrat v dogovoru z ameriškim slovenskim tednikom „Ameriška domovina“ začel s tedenskimi Misijonskimi srečanji in kramljanji v tem listu, v katerem objavlja pisma, ki jih dobiva od slovenskih misijonarjev in misijonark in od drugih misijonskih delavcev, ter jih primerno komentira z veliko duhovno globino in misijonsko vnemo. Kako vplivajo ta pisma na številne bralce „Ameriške domovine“, se vidi že iz tega, ker so silno lepo porasli njih darovi za slovenske misijonarje, tako za posamezne kakor splošni v skupni sklad. V zadnjih treh številkah KM (vštevši pričujočo) so objavljeni sezname teh darov in teh pošilk misijonarjem. Iz vsega razodeva velika ljubezen bivšega kitajskega misijonarja Wolbanga in vseh njegovih sodelavcev ter številnih darovalcev, ki so se takorekoč te misijonske ljubezni od njih nalezli.

Tu objavljamo nekaj misli o tej akciji, ki nam jih je zapisala največja sodelavka č. g. Wolbanga ga. Anica Tusharjeva v že delno zgoraj objavljenem pismu:

„Poleg že itak velikega dela v družini (gospa ima številno družino, op. ur.), še vedno rada pomagam pri misijonski stvari. In tega dela je na pobudo in po nesebičnem žrtvovanju g. Wolbanga nam vsem na izbiro, da vsak doprinese svoj del. Z združenimi močmi zares lepo delamo in naša Misijonska znamkarska akcija je prodrla po vsem svetu. Čisto gotovo je, da so tedenski članki g. Wolbanga v Ameriški domovini marsikomu odprli oči, da gleda bolj jasno na misijonstvo in na našo krščansko dolžnost, sodelovati pri njem. Čeprav ima akcija naslov „znamkarska“, ne gre več samo za znamke cziroma zbiranje znamk za misijone, ampak se je razširila v splošno žrtvovanje ljudi, ki žele pomagati slovenskim misijonarjem v njih težavah in potrebah. Zares škoda, da se g. Wolbang že preje ni odločil za objavlanje tedenske misijonske rubrike v našem dnevniku. A ti dve leti objavlanja se vsaj zdaj blagodejno čutijo in upamo, da se bo s pomočjo božjega Misijonarja akcija mogla v bodoče še bolje razvijati.“

Vse čestitke k prebogatemu delu v pomoč slovenskim misijonarjem vsem, ki v ZDA in po svetu sodelujejo!

V SKLAD VSEH MISIJONARJEV SO DAROVALI PREKO POVERJENIŠTVA V ZDA,

KAKOR POROČA Č. G. KAREL WOLBANG CM, PRINCETON.

(Nadaljevanje in konec)

60. Sestra Brigita Bregar OSU, Južna Afrika	25.00
a) Družina Vincenca in Mary Vrhovnik, Cleveland, Ohio (za bolj potrebno sestro, 12. X.)	5.00
b) Frank Bregar, Quincy, Illinois (4. XI.)	20.00
61. Sestra Marija Vincencija Novak DSB, Južna Afrika	85.00
a) Ga. Viktorija Jelušič, Fontana, Kalifornija (najpo- trebnejšim, kjer so otroci v revščini, 22. X.)	25.00
b) Neimenovana iz New Toronta, Ontario (za krst za- morčkov, 15. XI.)	kan. dol. 50.00
c) Pokojna Marija Race, Cleveland, Ohio (po prijate- ljici ge. Karolini Kucher s prošnjo, da molijo zanjo in za njeno družino, 8. VIII.)	10.00
62. Sestra Ivana Elizabeta Pogorelec DSB, Južna Afrika	25.00
a) Ga. Frančiška Marolt, Oakland Park, Florida (božič- ni dar za najpotrebnejše, posebno za lačne otroke, 22. XI.)	10.00
b) Družina Ivana in Ane Hočevar, Cleveland, Ohio (za najpotrebnejše in lačne, 11. XII.)	5.00
c) Pokojna Marija Race, Cleveland, Ohio kot zgoraj, 8. VIII.)	10.00
63. Sestra Tereza Alojzija Šteh DSB, Južna Afrika	5.00
a) Ga. Uršula Eusek, Rock Springs, Wyo. (po čg. Slap- šaku, 9. XII.)	5.00
b) Lojze Vrtačnik, Cleveland, Ohio (kjer so slovenski misijonarji najbolj v potrebi, 15. VI.)	10.00
c) Rajna Marija Race, Cleveland, Ohio (kot zgoraj, 8. VIII.)	10.00
64. Sestra Tereza Benigna Šteh DSB, Južna Afrika	30.00
a) Neimenovana iz Milwaukee, Wisconsin (za najpotreb- nejše, v zahvalo za vse prejete dobrote in posebno varstvo še naprej, 22. XII.)	10.00
b) Lojze Vrtačnik, Cleveland, O. (kot zgoraj, 15. VI.)	10.00
c) Rajna Marija Race, Cleveland, O. (k. zgoraj, 8. VIII.)	10.00
65. Lazarist Franc Buh CM, Madagaskar	204.50
a) Neimenovana družina v Clevelandu, Ohio (v zahvalo za zdravje v družini 50, za gobavce 20, 18. I.)	70.00
b) Neimenovani, Joliet, Illinois (za misijon na Madagas- karju 5. VI. 5 dolarjev in 6. VII. 5)	10.00
c) St. Joseph's College Crusade Unit, Princeton, N. J. (od stotaka za vse naše misijonarje na Madagaskarju, 11. V.)	10.00
č) Starejši sin Koširjeve družine, Burlington, Ontario (svojemu stricu, 17. XI.)	6.50

d) Lazarist Andrej Prebil CM, Montreal, Quebec (od misijonskega zajtrka v slovenski župniji sv. Vladimirja, 27. XII.)	100.00	
e) Marijina družbenica Tončka Černe, Trst (za misijonarje na Madagaskarju, 7. VI.)	5000 lir je	8.00
66. Lazarist Rok Gajšek CM, Madagaskar		96.00
a) Ga. Angela Železnik, Cleveland, Ohio (dva darova: 26. III. 16 dolarjev in 31. VII. 20 dolarjev)		36.00
b) St. Joseph's College Crusade Unit, Princeton, N. J. (kot zgoraj, 11. V.)		10.00
c) Usmiljenka Cecilija Prebil, Pariz (iz razprodaje ženskih ročnih del za naročnino potrebnih francoskih misijonskih revij za gospoda Gajška in Opeko, 17. novembra)	250 NF je	50.00
67. Lazarist Janez Puhan CM, Madagaskar		60.00
a) Neimenovana iz Čikaga, Illinois (za 5 sv. maš najpogotnejšim, 3. novembra)		10.00
b) Sestra Cecilija Prebil, Pariz (dar sosester zanj 100 NF je 20 dolarjev in monštranco 17. XI. in 9. VIII. 30 dolarjev)		50.00
68. Bogoslovec Peter Opeka CM, Madagaskar		30.00
a) St. Joseph's College Crusade Unit, Princeton, N. J. (kot zgoraj, 11. V.)		30.00
b) Ga. Pavla Pustotnik, Geneva, Ohio (namesto rož na grob pok. kanonika Štefana Kraljiča, 26. X.)		10.00
c) Sestra Cecilija Prebil, Pariz (9. VIII.)		10.00
69. Gradbenik Lovrenc Štanta, laiški misijonar, Madagaskar		20.00
Ga. Mary Hočevar, Cleveland, Ohio (kot zgoraj, 19. maja)		20.00
70. Lazarist Ivan Štanta CM, Madagaskar		295.00
a) Neimenovana družina iz Ridgewood, N. Y. (7. I. za gobavce 50 dl.; 22. II. za gobavce 10 dl. in za tri sv. maše „za brata, ki trpi zaradi raka“ 10 dl.)		70.00
b) Ga. Mary Otoničar, Cleveland, Ohio (za pokojnega Franka Krašovca ob mescu smrti, 22. II.)		20.00
c) St. Joseph's Crusade Unit, Princeton, N. J. (kot zgoraj, 11. V.)		10.00
č) Pok. Marija Race, Cleveland, O. (za gobavce, 31. VII.)		5.00
d) Ga. Karolina Kucher, Cleveland, O. (gobavcem, 31. 7.) ob 20-letnici poroke v zahvalo za vse dobro in težko		15.00
e) A. S., N. Y. (v pomoč gobavcem na Madagaskarju prejeto po božji Previdnosti v teh letih, 15. X.)		50.00
f) Neimenovana iz Kalifornije (v zahvalo za vse prejete dobrote v prejšnjih letih s posebno prošnjo za zdajne potrebe, g. Ivanu štantu, ki se trudi za trpeče gobavce na Madagaskarju, 4. XII.)		100.00
g) Jože Žele, Cleveland, Ohio (18. XII.)		25.00
71. Misijonar Silvo Česnik, Madagaskar		205.00
a) Julka Zarnik, New Toronto, Ontario (po 10 dolarjev mesečno za g. Česnika, 18. I. 30 dl.; 29. IV. 30 dl. in 23. VIII. 60 kanadskih dolarjev)		120.00

b) Ga. Katarina Spreitzer, Ely, Minnesota (od božičnega daru otrok 5 dl. in v spomin pok. Roberta Markaša 2 dolarja, 27. I.)	7.00	
c) Ga. Milka Skalar, Urbank, Minnesota (dva darova: za reveže 20 dolarjev 25. III. in 10 dolarjev za božič 16. XII.)	30.00	
č) Čg. Karel Pečovnik, Urbank, Minnesota, 25. II.	20.00	
d) Družina Rudija Shuteja, Gilbert, Minnesota (za lačne na Madagaskarju, 23. IV.)	8.00	
e) Ga. Gertruda Tušar, Eveleth, Minnesota (v čast sv. Jožefu za lačne na Madagaskarju, 23. IV.)	5.00	
f) St. Joseph's College Crusade Unit, Princeton, N. J. (kot zgoraj, 11. V.)	10.00	
g) Pok. Marija Race, Cleveland, Ohio (31. VII.)	5.00	
72. Misijonar Stanko Cikanek, Madagaskar		70.00
a) Neimenovana iz Hoboken, N. J. (2. V.)	10.00	
b) St. Joseph's Colege Crusade Unit, Princeton, N. J. (kot zgoraj, 11. V.)	10.00	
c) Neimenovani iz Kalifornije (12. V.)	25.00	
č) Jože Dimnik st., Lethbridge, Alberta (za g. C., ki meša beton, 22. V.)	5.00	
d) Neimenovani iz Lethbridge, Alberta (22. V.)	5.	
e) Julka Zarnik, New Toronto, Ont. (4. VI.)	kan. 5.00	
f) Ga. Jožefina Pastrana, Commack, N. Y. (7. VI.) ..	10.00	
73. Sestra Marjeta Mrhar, usmiljenka, Madagaskar		140.00
a) Družina Franca in Kristine Medved, New Brighton, Minn. (1. III.)	10.00	
b) St. Joseph's College, Crusade Unit, Princeton, N. J. (11. maja)	6.00	
c) Neimenovani iz West Allis, Wisconsin (iz mamine zapuščine, 28. V.)	25.00	
č) Ga. Jennie Koželj, Cleveland, Ohio (za gobavske otroke 7. X. 5 dolarjev in za gobavce 5 dl. 11. XII.) ...	10.00	
d) Marija Mlinar, Cleveland, Ohio (za misijonarke na Madagaskarju, 30. IX.)	10.00	
e) Ga. Karolina Kucher, Cleveland, Ohio (za gobavce, 11. decembra)	5.00	
f) Družina Ivanke in Poldeta Pretnarja, Cleveland, Ohio (božično darilo za sestre na Madagaskarju, vsaki po desetak, 11. decembra)	10.00	
g) Marija Kacijan, Cleveland, Ohio (najpotrebnejšemu misijonarju ali misijonarki za božič, 13. decembra) .	50.00	
h) Usmiljenka Cecilija Prebil, Pariz (9. VIII.)	14.00	
74. Sestra Daniela Šeme, usmiljenka, Madagaskar		164.00
a) Neimenovana iz Clevelanda, Ohio (7. I.)	10.00	
b) Družina Filipi, Lethbridge, Alberta (13. I.)	5.00	
c) Jože Dimnik st., Lethbridge, Alberta (13. I.)	5.00	
č) Neimenovani, Lethbridge, Alberta (13. I.)	10.00	
d) Družina Franca in Kristine Medved, New Brighton, Minnesota (kjer je najbolj potrebno; usmiljenkam na Madagaskar, vsaki po desetak, 1. III.)	10.00	

e)	Marija Kacijan, Cleveland, Ohio (najpotrebnejšemu za pirhe, 5. IV.)	50.00	
f)	St. Joseph's College Crusade Unit, Princeton, N. J. (5. aprila)	6.00	
g)	Ga. Blanche Courtney, Brooklyn, N. Y. (dva darova za misijonarko: 26. V. 10 dl. in 8. VI. 10 dl, molitve proseča za rajnega moža Georgeja)	20.00	
h)	Lazarist Charles Dougherty CM, Brooklyn, N. Y. (za misijonarko, 4. novembra)	5.00	
i)	Ga. Ivanka Tominc, Cleveland, Ohio (31. VII.) ...	5.00	
j)	Družina Ivanke in Poldeta Pretnarja, Cleveland, Ohio (kot zgoraj, 11. decembra)	10.00	
k)	Marija Mlinar, Cleveland, Ohio (kot zgoraj, od petdesetaka za vse usmiljenke na otoku, 30. IX.	8.00	
l)	Neimenovani iz Arizone (21. IV.)	10.00	
m)	Sestra Cecilija Prebil, Pariz (kot zgoraj, 9. VIII.) ..	10.00	
75.	Zdravnica usmiljenka dr. Justina Rojc, Madagaskar		374.00
a)	Dr. Franc st. in Ivanka Puc, Hoboken, N. J. (za najpotrebnejše v misijonih, 11. II.)	15.00	
b)	Lazarist Ludvik Šavelj, Trst (zanjo, 24. II.)	7.00	
c)	Družina Franca in Kristine Medved, New Brighton, Minnesota (kot zgoraj, 1. III.)	10.00	
č)	Avgust šuštaršič, Pengilly, Minnesota (za njeno delo in trpeče med malgaškimi otroki, 10. V.)	10.00	
d)	St. Joseph's College Crusade Unit, Princeton, N. J. (11. maja)	6.00	
e)	Ga. Antonija Fylypczuk, Lethbridge, Alberta (22. V.)	10.00	
f)	Ga. Marija Kacijan, Cleveland, Ohio (za s. Justino dr. Rojčevo in lačne otroke v njenem misijonu, 23. VI.) .	50.00	
g)	Mar. družbenica Tončka šinigoj, Trst (zanjo, 28. VI.)	8.00	
h)	Ga. Marija Vavpotič, Čikago, Illinois (zanjo, 31. VII.)	10.00	
i)	Ga. Jennie Asseg, Cleveland, Ohio (za malgaške otroke v misijonu s. dr. Rojčeve, 31. VII.)	10.00	
j)	Družina Marjana Štrancarja, Cleveland, Ohio (po družini Matevža Grdadolnika za dr. Rojčevo, 10. dec.)	10.00	
k)	Anton Rozman, Joliet, Illinois (za misijonarje na Madagaskarju, 15. XII.)	5.00	
l)	Družina Ivanke in Poldeta Pretnarja, Cleveland, Ohio (kot zgoraj, 11. XII.)	10.00	
m)	Marija Mlinar, Cleveland, Ohio (kot zgoraj, 30. IX.)	8.00	
n)	S. Cecilija Prebil, Pariz (kot zgoraj, 9. VIII.) ..	10.00	
o)	Ga. Agneza Leskovec, Willowick, Ohio (božična nabirka za zdravila vsem usmiljenkam na otoku 31. XII.)	195.00	
76.	Sestra Terezija Pavlič, usmiljenka, Madagaskar		84.00
a)	Družina Franca in Kristine Medved, New Brighton, Minnesota (kot zgoraj, 1. III.)	10.00	
b)	St. Joseph's College Crusade Unit, Princeton, N. J. (11. V.)	6.00	
c)	Družina Vinka in Tončke Burgar, Brooklyn, N. Y. (kot zgoraj, 26. V.)	10.00	
č)	Družina Ivanke in Poldeta Pretnar, Cleveland, Ohio (kot zgoraj, 11. XII.)	10.00	

d) Marija Mlinar, Cleveland, O. (kot zgoraj, 30. IX.)	8.00	
e) Neimenovani iz Arizone (21. IV.)	20.00	
f) S. Cecilija Prebil, Pariz (kot zgoraj, 9. VIII.)	20.00	
77. Sestra Marija Pavlišič, usmiljenka, Madagaskar		146.00
a) Družina Franca in Kristine Medved, New Brighton, Minnesota (kot zgoraj, 1. III.)	10.00	
b) St. Joseph's College Crusade Unit, Princeton, N. J. (11. maja)	5.00	
c) Lucija Cvek, Montreal, Quebec, Kanada (za kateregakoli slovenskega misijonarja na Madagaskarju, 13. decembra)	10.00	
č) Ga. Gertruda Tušar, Eveleth, Minnesota (za najpotrebnejše na Madagaskarju, za potrpljenje v boleznih, 12. VIII.)	10.00	
d) Družina Ivanke in Poldeta Pretnarja, Cleveland, Ohio (kot zgoraj, 11. decembra)	10.00	
e) Marija Mlinar, Cleveland, Ohio (kot zgoraj, 30. IX.)	8.00	
f) Matej Tekavec ml., Euclid, Ohio (v spomin na strica † Matijo, 14. decembra)	50.00	
g) Jože Dimnik st. in ga. Antonija Fylypczuk, Lethbridge, Alberta (nabirka za o. Hugota in vseh 14 misijonarjev in misijonark na Madagaskarju: vsake-mu po 3 dolarje, 23. novembra)	42.00	
78. Sestra Amanda Patočnik, usmiljenka, Madagaskar		43.00
a) Jože Dimnik st., Lethbridge, Alberta (za uboge in lačne, 28. oktobra)	kan. dol. 10.00	
b) Družina Karmela Casteli, Lethbridge, Alta. (5. IV.)	5.00	
c) Družina Ivanke in Poldeta Pretnar, Cleveland, Ohio (kot zgoraj, 11. decembra)	10.00	
č) Marija Mlinar, Cleveland, Ohio (kot zgoraj, 30. IX.)	8.00	
d) Neimenovani iz Arizone (21. IV.)	10.00	
79. Šolska sestra Tobija Fideršek, Paraguay (med Indijanci)		20.00
a) Družina Vinka in Tončke Burgar, Brooklyn, N. Y. (kot zgoraj, 26. maja)	10.00	
b) Neimenovani iz Arizone (21. IV.)	10.00	
80. Šolska sestra Frančiška Flajšman, Paraguay (med Indijanci)		20.00
a) Družina Vinka in Tončke Burgar, Brooklyn, N. Y. (kot zgoraj, 26. maja)	10.00	
b) Neimenovani iz Arizone (21. IV.)	10.00	
	SKUPNO	5715.00

O P O M B E

1. Oče Jože Cukale DJ je iz svojega obiska v ZD iz Quincyja, Illinois, počg. Jožetu Ferkulju v sklopu MZA poslal v Indijo 220 dolarjev za naslednje misijonarke in misijonarje: s. Marija Kajnč in oo. Poderžaj DJ, Demšar DJ, Ehrlich DJ, Polgar DJ in Gabrić DJ.

2. Neimenovana družina iz Loraina, Ohio, je 6. februarja 1971 darovala za slovenskega duhovnika Franca šeskarja, ki je bil med zadnjo vojno zaprt v nemškem taborišču Dahau in od takrat boleha, 10 dolarjev v dar, 10 dolarjev pa za mašo. Skupno 20 dolarjev.

3. Nabirka Jožeta Dimnika st. in ge. Antonije Fylypczuk iz Lethbridgeja (Alberta) v Kanadi za omenjenih 14 slovenskih misijonarjev in misijonark na Madagaskarju in za p. Hugona Delčnjaka OFM v Togu (Afrika) je 23. septembra dala 52 kanadskih dolarjev ali 51.10 ameriških.

Od te nabirke je o. Hugo prejel 9.10 dolarjev, naši pionirji na Madagaskarju pa vsak po 3 dolarje. Darovali pa so: Neimenovana družina 6, dolarjev, ga. Antonija Fylypczuk 10, Jože Dimnik st. 5, Franc Špenka 5, ga. Marija Kaplan 5, Stane Jurtela 3, Ernest Rogan 2, Janez Boltežar 2, Janez Mahnič 2 in Anton Toplak 2, Karmelo Kasteli 1 dolar.

Razdelitev misijonarjem na Madagaskarju je bila poverjena Mariji Pavlišič.

4. Gospa Neža Leskovec, Willock, Ohio, je pripravila božično nabirko za zdravila vsem našim usmiljenkam na Madagaskarju z naslednjimi sodelavci: ga. Ana Logar in hčerka Olga Dadloff, Marija Zupančič, N. N., Ivanka Pograjec, N. N., Marija Otoničar in društvo S. Z. Z. št. 14, ki je na božični seji odločilo za nabirko 224.50 dolarjev. Razdelitev pomoči je bila poverjena usmiljenki zdravnici s. dr. Justini Rojčevi. Nabirka je dala 195 dolarjev.

5. 17. maja je sporočil naš sodelavec čg. Jože Ferkulj iz Quincyja, Illinois, da je poslal v Indijo skupno za 927 dolarjev mašnih intencij: za 623 dolarjev o. Jožetu Cukali DJ in za 304 dolarje o. Lojzetu Demšarju DJ. MZA je tudi vse lansko leto pomagala z mašnimi intencijami večini slovenskih duhovnikov-misijonarjev, s katerimi je redno v stiku. Nekaterim je pošiljala pogosteje in več, ker so podpora posebej prosili ali pa so je bolj potrebni. O tej akciji bomo posebej poročali.

6. Naša odbornica gdč. Ivanva Pograjčeva, ki še posebej stalno nabira v Clevelandu pomoč za o. Poderžaja DJ, je lani zanj nabrala lep znesek 1207 dolarjev, zvečine iz majhnih, a rednih mesečnih darov. Odkar o. Poderžaj objave darov v časopisju ne želi, smo z objavami nehali. A gdč. Pograjčeva še vedno rada sprejema darove zanj, saj mu tako lajšamo težko delo v Indiji.

7. Po skrbnem dogovarjanju in pripravah je slovenski župnik **Janez Dolšina** v svoji fari sv. Antona v Ely, Minnesota, lani prevzel s svojimi farani celotno podpiranje župnije gg. Silva Česnika in Stanka Cikaneka, svetnih duhovnikov misijonarjev na Madagaskariu. Oba sta kot škofijska duhovnika brez stalne opore, ki jo navadno prejemaajo vsi redovniški misijonarji od svojih redovnih družb. G. Dolšina se je za to misel vnel ob branju misijonskih poročil v Ameriški domovini in je 16. junija letos takole zapisal: „Posrečilo se mi je faro razgibati tako, da se redno zanimajo za ta misijon in z zanimanjem poslušajo ali berejo poročila. Mislim, da ima več koristi naša fara, kot pa naš misijon na Madagaskarju. Duhovno. Upam, da bomo mogli vsaj malo pripomoči, da bosta naša fanta tam doli lahko zgradila hišo za nove misijonarje, ki baje pridejo pomagat. Mi imamo tako svojo obveznost, ki smo jo prevzeli. Iz poročil lahko razberem, da je naš kapital dobro naložen.“

O tem novem načinu sodelovanja bomo še poročali v Katoliških misijonih.

Od julija do decembra 1971 je župnija sv. Antona v Elyju v Minnesoti zbrala in poslala obema našima misijonarjema na Madagaskar 1929.49 dolarjev njuni fari v pomoč.

Naj božji Misijonar milijonkrat povrne vsem sodelujočim vsako njihovo osebno žrtev za naše pionirje pri njihovem trudu za rast božjega kra-

ljestva! Celotna slovenska misijonska fronta se tako vedno bolj povezuje z zaledjem po vseh kontinentih in sto in sto zvestih misijonskih sodelavcev tako z vsako žrtvijo iz dneva in dan uresničuje bolj in bolj ideal nas vseh: vezati v ljubezni Kristusovi vse človeštvo, vse kontinente z Marijo, materjo Cerkve. Sodobni teolog Hugo Rahner je zapisal: „Marijin ‚dá‘ je bila prva beseda Cerkve.“ Postala je mati Kristusova in posredovala človeštvu Rešenika. Bila je v resnici prva misijonarka.

DODATEK

Po želji poverjeništvu v ZDA objavljamo tudi nekatere zneske v pomoč bivšim misijonarjem, neslovenskim misijonarjem iste akcije in nekaterim nemisijonarjem:

	Dolarjev
Brat Rafael Mrzel SDB, Filipini	30.00
a) G. in ga. Lojze Vrtačnik, Cleveland, Ohio (za najpotrebnejše, 31. VII.)	20.00
b) Neimenovani iz Montane (za najpotrebnejše, 5. novembra)	10.00
Brat Jožko Kramar SDB, Filipini	20.00
a) Neimenovani iz Montane (kot zgoraj, 5. XI.)	10.00
b) Družina Ivana Kavčiča, Toronto, Ontario (najpotrebnejšim, 20. decembra)	10.00
Sestri Ermini Gardina SA, Italija (za njen bivši misijonski delokrog v Rwandi, odkar je morala zaradi boleznih v zaledje)	150.00
a) Ga. Lucija Ponikvar, St. Catherines, Ontario (v zahvalo, kjer je največja potreba, 24. X.)	50.00
b) Ga. Marija Bestjak, Trst (za enoletno vzdrževanje dveh katehistov v misijonih, 7. VI.)	80.00
c) Neimenovani iz Arizone (kot zgoraj: za enega ali več krajev po lastni uvidevnosti, 21. IV.)	20.00
Sestri Kristini Knez HMP, El Salvador	65.00
a) Neimenovana iz West Allis, Wisconsin (kot zgoraj, iz mamine zapuščine, 28. V.)	10.00
b) Neimenovani iz Arizone (kot zgoraj, 21. IV.)	20.00
c) Od piknika slovenskih rojakov v Peoria, Illinois (po ge. Aniti Šajnovič, 23. novembra)	35.00
Bratu Karlu Kerševanu CM v Belgijo (na zdravljenju iz Zaire)	90.00
a) Ga. Marija Urbanija, Ridgewood, N. Y. (zanj, 8. III.)	10.00
b) Neimenovana iz Ridgewooda, N. Y. (za najpotrebnejšega, 19. IV.)	10.00
c) Čg. Francis Ryan CM, Princeton, N. J. (zanj, 18. V.)	10.00
č) Neimenovani iz West Allis, Wisconsin (iz mamine zapuščine, 28. V.)	10.00
d) Neimenovani iz Arizone (kot zgoraj, 21. IV.)	50.00
Maristu Branku Močniku v Puerto Rico	255.00
Jože Zele, Cleveland, Ohio (31. VII.)	10.00
Materi Tereziji SC, v Indijo	50.00
Ga. Angela Čebašek, Loliet, Illinois (9. I.)	50.00

Nadžkofu Anthonyju Padiyara, v Indijo	50.00
Jože Zele, Cleveland, Ohio (dva darova po 25 dolarjev, 31. julija in 18. decembra)	50.00
Misijonskemu krožku ljubljanskih bogoslovcev, v Ljubljano (po predsedniku Franciju Strašku)	220.00
a) Neimenovani iz West Allis, Wisconsin (iz mamine zapuščine za ubožne bogoslovce, posebej za rojake iz ribniške župnije, 18. I.)	200.00
b) Ga. Marija Urbanija, Ridgewood, N. Y. (za ljubljanske bogoslovce, za veliko noč, 11. IV.)	20.00
SKUPNO	650.00

RAZDELITEV SKLADA ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE LETA 1971

V ta sklad se vnesejo dohodki akcije v pomoč slovenskim misijonarjem, bodisi namenjeni posameznim, bodisi vsem skupaj, iz slovenskega izseljenstva in zamejstva, kolikor so poslani v razdelitev oziroma oddajo Baragovemu misijonišču s Katoliškimi misijoni oziroma Slovensko misijonsko zvezo, katere središče je Baragovo misijonišče in ki naj bo nekaka povezava vseh slovenskih izseljenških in zamejskih misijonskih podvigov.

Še daleč ne vsebuje ta Sklad vsega, kar se zbere in odpošlje slovenskim misijonarjem in misijonarkam iz zamejstva in izseljenstva. Čisto v smislu koncilskega misijonskega dekreta se mnoge zamejske in izseljenške skupnosti naravnost povezujejo s temi ali onimi slovenskimi misijonarji in jim kajpada tudi pomoč organizirajo ter odpošiljajo naravnost, brez posredovanja in zunaj našega Sklada. Tako na primer pošilja lepe vsote kar vsem slovenskim misijonarjem takoimenovana Misijonska znamkarska akcija, ki v Združenih državah in tudi drugod po svojem zbiranju in prodaji rabljenih pisemskih znamk, pa tudi z zbiranjem denarnih in drugih darov pošilja domala vsem našim misijonarjem vsakoletno podporo. Med rojaki v Kanadi predvsem torontski misijonski odsek zbere in pošlje veliko pomoči posebno zambijskim in malgaškim slovenskim misijonarjem. Slovensko Primorje pomaga številnim misijonarjem in misijonarkam, ki ob obisku domovine ne pozabijo obiskati tudi slovenskega zamejstva. Koroška, ki žrtvuje neverjetno lepe vsote za vzdrževanje številnih domačih bogoslovcev v misijonih, od časa do časa razveseli s kakšno lepo vsoto tega ali onega slovenskega misijonarja, posebej njemu poslano.

V letošnjem Skladu za vse slovenske misijonarje, ki je dosegel naravnost **rekordno številko 22.500 dolarjev**, so med drugimi tudi naslednje vsote slovenskega zamejstva in izseljenstva:

Dve polletni pošiljki darov iz Koroške za slovenske misijonarje in ena pošiljka pomoči iz akcije sv. Treh Kraljev; nabirka iz Gorice in okolice, predvsem po Marijini družbi; večkratne pošiljke darov po Marijini družbi na via Risorta v Trstu; darovi, nabrani pri Katoliških misijonih v Argentini in darovi vsega slovenskega izseljenstva in zamejstva; izkupička dveh misijonskih veletombol v Buenos Airesu: l. 1971 in l. 1972; slednjič lepe

vsote, ki jih je nabralo poverjeništvu Katoliških misijonov v ZDA (g. Karel Wolbang CM), poslane posameznim misijonarjem ali pa namenjene v sklad za razdelitev vsem.

Kaker je dragoceno in zelo pomembno zbiranje pomoči po posameznih slovenskih središčih in pošiljanje le-te naravnost različnim misijonskim skupinam in misijonarjem, je vendar ta vseslovenski sklad po svoje neobhodno potreben in zato prevažen, kajti njegova skrb in namen sta, da slovenska misijonska akcija v zamejstvu in izseljenstvu ne pozabi na nobenega slovenskega misijonarja. Iz priloženega seznama je vidno, da smo leta 1971 pomagali 87 slovenskim misijonarkam in misijonarjem iz sklada 1971. Se pravi: prav vsem, ki so jih Katoliški misijoni kjerkoli zasledili. Med njimi so nekateri, ki niso stoođstotni Slovenci, ker so otroci staršev, od katerih je le eden Slovenec; ali pa spet drugi, ki so iz Beneške Slovenije, tedaj vedno pod Italijo, zato so tudi bolj italijansko kot pa slovensko vzgajani in šolani; a ker so tudi oni Slovenci, jih uvrščamo med naše misijonarje in jim skušamo skromno pomagati.

Misijonarji so vsem, ki so prispevali v te pošiljke za pomoč njihovemu misijonarskemu delu, iz srca hvaležni in za dobrotnike veliko molijo. Darovi jim niso le gmotna, marveč še vse bolj moralna opora, saj jim dvigajo zavest, da slovenski rojaki po vsem svetu mislijo nanje, jih radi imajo in zanje tudi žrtvujejo. Ljubezen pa tako dobro dene!...

Tudi organizatorji sklada smo vsem dobrotnikom hvaležni za razumevanje in zaupanje.

BOG TISOČKRAT VSEM POVRNI!

Prihajamo pa zdaj pred vse posamezne dobrotnike in vse zbiralce darov s tole veliko prošnjo: DARUJTE IN POŠILJAJTE SVOJO POMOČ ZA SLOVENSKE MISIJONARJE V NAŠ SKLAD! Zelo smo veseli, da je slovenskih misijonarjev vedno več na misijonskih poljih; a treba bo to število še vztrajno večati, kakor je razvidno iz uvodnika v tej številki, saj smo Slovenci, kar številčnost misijonarjev med nami zadeva, še zelo daleč za drugimi narodi. Ne pozabimo pa, da moramo pomagati prav vsakemu in da je zato treba darove v ta Sklad stalno višati: le tako bomo lahko vsakemu misijonarju nekaj malega pomagali. Vedno večje število slovenskih delavcev na misijonskih poljih terja tudi vedno večje sodelovanje in žrtvovanje rojakov v misijonskem zaledju. Zato lepo prosimo in vabimo: Darujte radi in pogosto v sklad vseh slovenskih misijonarjev. Iz ljubezni do misijonarjev ne bomo nehali vedno bolj močno klicati za pomoč. Uverjeni smo, da še vedno drži Slomškova beseda: Kdor misijonom daruje, Bogu posojuje. In, ali ni najbolje naloženi denar prav ta, ki je zapisan v božjih računskih knjigah?

Misijonar in dežela, kjer misijonarji	Posebej zani darovano	Iz splošnega	Skupno
JAPONSKA	dolarjev	dolarjev	dolarjev
o. KOS Vladimir DJ,	215	300	515
s. JANČAR KATARINA, usmiljenka	30	100	130
s. KARDINAR Benjamina, usmiljenka	60	100	160
s. ZUPANČIČ Jožefa, usmiljenka	110	100	210

Misijonar in dežela, kjer misijonari	Posebej zani darovano	Iz splošnega	Skupno
FORMOZA			
s. BRILEJ Rozalija, p. vernih duš	20	100	120
dr. JANEŽ Janez, zdravnik, laiški misijonar	97	200	297
s. LANGERHOLZ Kalista FMM	40	150	190
s. MIKLAVČIČ Anica, kanosijanka	90	200	290
o. REBOL Franci, maryknolec	10	300	310
HONGKONG			
g. GEDER Jožef SDB	30	100	130
s. KOSOVEL Ernesta, kanosijanka	59	100	159
g. PAVLIN Stanko SDB	30	300	330
VIETNAM, TAJSKA, INDONEZIJA, MALAZIJA			
s. FRANKO Imakulata, karmeličanka	—	50	50
s. HOČEVAR Deodata OSU	49	150	199
g. MAJCEN Andrej SDB	70	300	370
s. NOVAK Frančiška OSU	25	150	175
s. PIRC Ksaverija OSU	53	200	253
s. POKOVEC Ivanka FMM	60	100	160
s. dr. ŽUŽEK Terezija SCMM	80	200	280
INDIJA			
g. BERNIK Pavel SDB	20	300	320
o. CUKALE Jože DJ	859	200	1.059
o. DEMŠAR Lojze DJ	50	300	350
c. EHRLICH Janez DJ	20	150	170
br. GERMEK Janez DJ	15	103,40	118,40
s. KAJNČ Magdalena, lorentinka	118	100	218
br. KEŠPRET Ivan SDB	10	100	110
s. MEDVEŠČEK Terezija, hči Mar. Pom.	25	100	125
o. PODERŽAJ Stanko DJ	253	300	553
s. RESNIK Konradina, Dragoc. Krvi	30	100	130
s. RODE Cecilija, usmiljenka	30	100	130
s. SREŠ Marija, mis. Kristusa Jezusa	—	100	100
br. ZABRET Ludvik SDB	10,44	100	110,44
s. dr. ZALAZNIK Miriam IBMV	50	100	150
AFRIKA			
o. BRATINA Franc FSC	10	200	210
s. BREGAR Brigita OSU	25	100	125
o. ČUK Emil IMC	12	300	312
o. DELČNJAK Hugo OFM	108,10	300	408,10
gdč. HERZOG Zinka, laiška misijonarka	10	—	10

Misijonar in dežela, kjer misijonari	Posebej zanj darovano	Iz splošnega	Skupno
	dolarjev	dolarjev	dolarjev
s. KAVČIČ Bogdana, usmiljenka	60	100	160
o. KEEFE Ivan CSC	—	200	200
br. KERŠEVAN Marcel CM	20	100	120
o. KETIŠ Evgen OFM	10	300	310
o. KLADNIK Albin FCS	150	300	450
o. KOKALJ Jože DJ	131.40	463.50	594.90
br. KRAVOS Zdravko, marist	—	100	100
s. LESJAK Ksaverija OSU	305	150	455
prof. MLAKAR Kristina, laiška misijon.	10	100	110
g. MLINARIČ Jože SDB	10	100	110
s. NOVAK Vincencija, oblatinja	85	100	185
o. OBALA Ivan IMC	42	300	342
o. OŠNJAK Lovro FSC	31	200	231
s. POGORELC Elizabeta, oblatinja	25	100	125
br. POZNIČ Valentin FSC	10	100	110
br. PREGELJ Franc DJ	20	100	120
o. RINK Franc	—	200	200
o. ROBERTS Edward	10	200	210
br. ROVTAR Jože DJ	20	100	120
gdč. ROUS Barbara, laiška misijonarka	10	100	110
o. RUDEŽ Radko DJ	56	300	356
s. ŠKERLJ Gloria OSU	35	100	135
s. ŠTEH Alojzija, oblatinja	25	100	125
s. ŠTEH Benigna, oblatinja	30	100	130
o. TOMAŽIN Lovro DJ	61	300	361
o. ZAGORC Franc	15	200	215
ZAMBIJSKI MISIJON splošno	15	—	15
s. ZIDARIČ Ana, p. vernih duš	23	100	123
s. dr. ŽUŽEK Janja SCMM	30	200	230
s. farm. ŽUŽEK Silva SCMM	30	200	230

MADAGASKAR

g. BUH Franc CM	1.180.50	300	1.480.50
g. ČESNIK Silvo, škofijski duhovnik	225	300	555
g. CIKANEK Stanko, škofijski duhovnik	484	300	784
gdč. DOLENC Marija, laiška misijonarka	—	50	50
g. GAJŠEK Rok CM	108	300	408
MALGAŠKI MISIJON splošno	54	—	54
s. MRHAR Marjeta, usmiljenka	140	200	340
klerik OPEKA Peter CM	141	100	241

Misijonar in dežela, kjer misijonar:	Posebej zanj darovano	Iz splošnega	Skupno
	dolarjev	dolarjev	dolarjev
s. PAVLIČ Vincencija, usmiljenka	100	100	200
s. PAVLIŠIČ Božena, usmiljenka	146	100	246
s. POTČNIK Amanda, usmiljenka	43	150	193
g. PUHAN Janez CM	72	300	372
s. dr. ROJC Justina, usmiljenka	433	205	638
s. ŠEME Danijela, usmiljenka	164	100	264
g. ŠANTA Ivan CM	469	300	769
g. ŠANTA Lovrenc, laiški misijonar	20	57	77
JUŽNA AMERIKA			
s. FIDERŠEK Tobija, šolska sestra	20	100	120
s. FLAJŠMAN Frančiška, šolska sestra	20	100	120
gdč. SUHADOLNIK Tončka, laiška mis.	—	100	100
SKUPNO odposlane misijonarjem	7.927.44	14.628.90	22.556.34

Številnim misijonarkam in misijonarjem so bile poleg teh denarnih pošilk poslane tudi mnoge slovenske knjige in drugi tvarni darovi; vse to je bilo kupljeno po znatno znižanih cenah iz dohodkov sklada. Če prištejemo še stroške za denarne pošiljke (čeki in priporočena pisma), je bilo iz SKLADA ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE in MISIJONARKE leta 1971 izplačanih okrog 23.000 dolarjev.

MISIJONSKI DAROVI

DRUŽBA ZA ŠIRJENJE VERE

Justina Pahor, Boulogne, 10 pesov;
 Marija Maček, R. Mejía, 10 pesov.

BARAGOVA ZVEZA

Za beatifikacijo, N. N., Transradio, Arg., 10 pesov.

TISKOVNI SKLAD „KATOL. MIS“

Buda Stanislav, 10 pesov, Majda Kelc, Haedo, 30 pesov, oba v Argentini. — Kristina Golob, 3 dol., Anton Šajn, 1 dol., oba v Avstraliji; Dovjak Tomaž, Sele na Koroškem, 100 šilin.

V SKLAD VSEH MISIJONARJEV

Argentina (v novih pesih): Zbirka Kokalj Vere, 21; ga. Vidmar, Rosario, 10; N. N., Buenos Aires, 10; N. N., Ramos Mejía, 100; Pavel Božnar, Mendoza, 100; č.g. Stanko Skvarča, Luján, 300 pesov; Slovenka iz Tucquegnieu-a, Francija, 100 frankov.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za Franca Buha CM na Madag.: vikarijski mis. krožek Slovenske vasi in mis. krožek Misij. zavoda, 2.700 pesov; za njegov god, ga. Radojka Šušteršič, Slov. vas, 100 pesov.

Za Jožeta Kokalja D.J. v Zambiji: Bidovčevi iz San Justa, 500 pesov.

Za s. Vincencijo Pavlič na Madag.: Stanko Skvarča, Luján, 150 pesov.

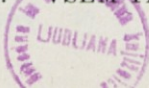
Za s. Marjeto Merhar na Madagaskarju, Stanko Skvarča, Luján, 200 ps.

Za o. Emila Čuka v Tanzaniji: isti, 150 pesov.

ZA MISIJONE

N. N., Transradio, 10 pesov; ga. Virc, Slovenska vas, 10 pesov; oba v Argentini.

VSEM TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1972: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 20,00 pesov, podporna 50,00, dosmrtna 200,00. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Andrej Prebil CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101.

ROJAKI V ARGENTINI!

Leto je prišlo naokrog in Vi v svoji ljubezni do slovenskih misijonarjev že mislite ne le na praznovanje Božiča in Novega leta, ampak tudi na priljubljeno veletombolo v pomoč vsem slovenskim misijonarjem. Že samo Vaša topla misel na ta skupni naš napor v pomoč slovenskim graditeljem božjega kraljestva je Bogu ljuba, posebno še, ker dobro ve, da ne ostanete le v pobožnih željah, ampak da z veseljem tudi žrtvujete.

Dá, Slovenska misijonska zveza Vas vabi, da tudi za uspeh 22. veletombole v nedeljo, 7. januarja žrtvujete vsak po svojih močeh za naše misijonarje. Naj bo spet ta Vaš dar božjemu kraljestvu na oltar izraz zahvale za dobrote, prejete v preteklem letu in zgovorna prošnja za dosego vsega potrebnega v novem letu.

Slovenski misijonarji poznajo Vašo ljubezen in že računajo z njo in njenimi sadovi. Kajne, da jih tudi letos ne bomo razočarali!

Že vnaprej Bog povrni!

Osemdesetletna s. Magdalena Kajnič proži roko
indijskemu starčku.

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612

Registro de Prop. Int. No. 1096912
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires

